

บทที่ ๔

จาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ล่องไพร ถึง เพชรพระอุมา

การศึกษาวิจัยในบทที่ ๓ เป็นการศึกษาถึงลักษณะการมีอิทธิพลต่อนวนิยายชุด ล่องไพร และ เพชรพระอุมา ของนวนิยายผจญภัยเรื่อง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า ลักษณะการได้รับอิทธิพลของนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้แตกต่างกัน มากัลย ชูพินิจประพันธ์ ล่องไพร โดยได้รับแรงบันดาลใจในเรื่องของการเดินทางผจญภัยในป่า และลักษณะของตัวละครผู้เล่า เหตุการณ์มาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ รายละเอียดต่างๆในนวนิยายเป็นการสร้างสรรค์ขึ้นเองทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องหรือลักษณะของการผจญภัย เรื่องราวที่เกิดขึ้นใน ล่องไพร จึงไม่เหมือน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ สำหรับนวนิยายผจญภัยเรื่อง เพชรพระอุมา พนมเทียน ประพันธ์นวนิยายเรื่องนี้ขึ้นโดยได้รับอิทธิพลมาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ทั้งด้านโครงเรื่อง (Plot) ตัวละคร (Character) ฉาก (Setting) และบทสนทนา (Dialogue) การได้รับอิทธิพลเช่นนี้จึงเป็นเหตุให้เรื่องราวที่เกิดขึ้นใน เพชรพระอุมา เหมือนกับ คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มาก ถึงแม้ว่าเรื่องราวของ เพชรพระอุมา จะคล้ายคลึง คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มากเพียงใดก็ตามแต่ถ้าผู้ใดได้อ่านวรรณกรรมทั้งสองเรื่องนี้แล้วก็จะพบว่า เพชรพระอุมา มีลักษณะเฉพาะของตนเองแม้ว่าจะได้รับอิทธิพลมาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ พนมเทียนนำอิทธิพลที่ได้รับจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มาผสมผสานเข้ากับประสบการณ์ความรู้และความชำนาญในด้านต่างๆของตนเอง จนสามารถขยายเรื่องราวใน เพชรพระอุมา ให้มีความยิ่งใหญ่สนุกสนานและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น จนกระทั่งคล้ายกับพนมเทียนประพันธ์นวนิยายเรื่องนี้ขึ้นมาเองโดยไม่ได้รับอิทธิพลมาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เลย

ล่องไพร เป็นนวนิยายผจญภัยในป่าที่มีผู้นิยมอ่านกันมาก เป็นนวนิยายที่ได้รับอิทธิพลมาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ และมีอิทธิพลต่อนวนิยายแนวผจญภัยหลายๆเรื่องของไทย เมื่อผู้วิจัยศึกษารายละเอียดของนวนิยายทั้งสองเรื่องซึ่งได้แก่ ล่องไพร และ เพชรพระอุมา พบว่ารายละเอียดบางตอนใน เพชรพระอุมา เหมือนกับใน ล่องไพร จึงเป็นไปได้ที่พนมเทียนประพันธ์นวนิยายเรื่อง เพชรพระอุมา ขึ้นมาอย่างมีแบบฉบับเป็นของตนเองทั้งที่ได้รับอิทธิพลมาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เป็นเพราะนอกจากพนมเทียนจะนำอิทธิพลที่ได้รับมาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ผสมผสานเข้ากับประสบการณ์และความรู้ของตนแล้วยังอาจเป็นเพราะอิทธิพลที่ได้รับมาจาก ล่องไพร ด้วย

การศึกษาวิเคราะห์ในบทที่ ๔ ผู้วิจัยจะศึกษา เพชรพระอุมา ในหัวข้อที่ว่า แม้จะได้รับอิทธิพลในการประพันธ์นวนิยายเรื่อง เพชรพระอุมา มาจากนวนิยายเรื่องอื่นๆ แต่พนมเทียน

ผู้ประพันธ์สามารถสร้างสรรค์ผลงานเรื่องนี้ขึ้นมาได้อย่างดีเยี่ยมและมีแบบฉบับเป็นของตนเอง โดยแยกการศึกษาวิจัยออกเป็น ๒ ประเด็นใหญ่ ระหว่าง *เพชรพระอุมา* กับ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* และ *เพชรพระอุมา* กับ *ล่องไพร*

๔.๑ ลักษณะเฉพาะตนของ *เพชรพระอุมา* และ อิทธิพลที่ได้รับจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์*

พนมเทียนได้รับอิทธิพลในการประพันธ์นวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* ทั้งด้านโครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบทสนทนามาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เป็นการได้รับอิทธิพลแล้วนำมาผสมผสานเข้ากับความรู้และประสบการณ์ของผู้แต่งจนสามารถทำให้นวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* มีความสนุกสนานและมีแบบฉบับเฉพาะของตนเอง จนกระทั่งคล้ายกับไม่ได้รับอิทธิพลมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ผู้วิจัยจะศึกษาสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียน โดยแยกเป็นศึกษาด้านโครงเรื่อง ตัวละคร และฉาก ซึ่งทั้งสามประเด็นนี้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียนได้เป็นอย่างดี

๔.๑.๑ โครงเรื่อง : เรื่องราวการเดินทางผจญภัยของตัวละคร

การเดินทางผจญภัยในป่าของพรานผิวขาวซึ่งมีผู้มาจ้างวานให้เดินทางติดตามคนหายและ ค้นหาขุมทรัพย์ ก่อนออกเดินทางมีพรานพื้นเมืองคนหนึ่งมาขอสมัครเป็นคนรับใช้ติดตามไปด้วย และผลที่สุดเมื่อเดินทางไปถึงดินแดนลึกลับในป่าลึกนั้นปรากฏว่าพรานพื้นเมืองคนนั้นเป็น กษัตริย์ที่แท้จริงของนครแห่งนั้น พรานนำทางและคณะเดินทางจึงช่วยพรานพื้นเมืองคนนั้นชิง บัลลังก์กลับคืนมาจากทราชและพบขุมทรัพย์ ทั้งหมดนี้เป็น โครงเรื่องของ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ซึ่งพนมเทียนนำมาเป็น โครงเรื่องของ *เพชรพระอุมา* เพราะพนมเทียนมีความคิดเห็นว่าการที่คนเราจะเดินทางเสี่ยงอันตรายมาเที่ยวจะเอาชีวิตไม่รอดน่าจะมีสาเหตุมากกว่าการเดินทางท่องเที่ยวในป่าลึกเพื่อล่าสัตว์หรือหาทรัพย์สมบัติ และถ้าหากการเดินทางนั้นพบอันตรายมากมายจนแทบจะเอาชีวิตไม่รอดดังที่ตัวละครใน *เพชรพระอุมา* ประสบก็น่าที่จะล้มเลิกการเดินทางเอาชีวิตตนเองรอดก่อนเพราะไม่มีทรัพย์สมบัติใดในโลกที่มีค่าเกินไปกว่าชีวิตของตน แต่เมื่อสาเหตุที่แท้จริงของการเดินทางเป็นเพราะต้องการค้นหาญาติผู้หายสาบสูญดังนั้นไม่ว่าจะพบอันตรายร้ายแรงเพียงใดก็ไม่สามารถล้มเลิกการเดินทางได้จนกว่าจะพบผู้ที่หายสาบสูญ นี่จึงจะเป็นสาเหตุที่เหมาะสมที่ทำให้ตัวละครในเรื่องต้องออกเดินทางผจญภัยและสมควรที่จะนำมาใช้เป็น โครงเรื่อง ของนวนิยายผจญภัยเรื่อง *เพชรพระอุมา*

พนมเทียนนำเรื่องราวเกี่ยวกับการตามหาคนหาย ค้นหาขุมทรัพย์ และการชิงบัลลังก์คืน

มาเป็นโครงเรื่องหลักของ *เพชรพระอุมา* และเพิ่มโครงเรื่องรองซึ่งเป็นเรื่องราวการผจญภัยของตัวละครเข้าไปมากมายจนทำให้นวนิยายเรื่องนี้เต็มไปด้วยความตื่นเต้นและสนุกสนาน โครงเรื่องรองเหล่านั้นได้แก่ การเดินทางผจญภัยกับสัตว์ร้ายอย่างอ้ายกูด การทำสงครามกับช้างอย่างอ้ายแหง่งในตอนไพรมหากาฬ การเผชิญหน้ากับชนเผ่ามนุษย์กินคนในตอนคงมรณะ การเผชิญหน้ากับมันตริย์ในตอนจอมผีดิบมันตริย์และอาถรรพ์นิทรานคร การเผชิญหน้ากับโคโนเสาร์พันธุ์ต่างๆและมนุษย์วานรในตอนป่าโลกล้านปี และเรื่องราวการชิงบัลลังก์ระหว่างเงชายและสิงหราในตอนเงชายจอมจักราซึ่งเป็นโครงเรื่องหลักแต่พนมเทียนเพิ่มเรื่องราวต่างๆเข้าไปอย่างน่าตื่นเต้นและชวนให้ติดตาม

เมื่อผู้วิจัยนำเรื่องราวการเดินทางของตัวละครจากเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มาแบ่งออกเป็นตอน พบว่าสามารถแบ่งเรื่องราวออกเป็นสามตอนใหญ่ได้แก่ตอนที่หนึ่งเป็นตอนเริ่มต้นออกเดินทางและล่าสัตว์สามารถเทียบได้กับการเดินทางตอนไพรมหากาฬของ *เพชรพระอุมา* ตอนที่สองเป็นการเดินทางตามแผนที่และหาทางเข้าสู่ภูเขาน้ำสั่นแลนด์เรื่องราวในตอนนี้สามารถเทียบได้กับการเดินทางของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* ตอนคงมรณะ จอมผีดิบมันตริย์ อาถรรพ์นิทรานคร ป่าโลกล้านปี และช่วงแรกของตอนเงชายจอมจักราซึ่งเป็นเรื่องราวการเดินทางตามแผนที่ของตัวละครเพื่อหาทางเข้าสู่ดินแดนที่เรียกว่ามรกตนคร ตอนที่สามได้แก่เรื่องราวการชิงตำแหน่งกษัตริย์ของอัม โบปาซึ่งเทียบได้กับการชิงตำแหน่งกษัตริย์ของเงชายใน *เพชรพระอุมา* ตอนเงชายจอมจักรา การผจญภัยที่เกิดขึ้นในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้แม้ว่าสามารถนำเหตุการณ์ต่างๆเหล่านั้นมาเปรียบเทียบกันได้เพราะเรื่องราวหลักที่เกิดขึ้นเหมือนกัน แต่จะต่างกันในเรื่องรายละเอียดของเหตุการณ์ต่างๆเหล่านั้น

๔.๑.๑.๑ การเดินทางล่าสัตว์ในไพรมหากาฬ

การเดินทางของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* ตอนไพรมหากาฬเป็นการเดินทางที่ใกล้เคียงกับการเดินทางของตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* บทที่ ๑-๔ มาก เป็นตอนที่ตัวละครจากนวนิยายทั้งสองเรื่องเตรียมการและออกเดินทาง เป็นการเดินทางในป่าและล่าสัตว์ ในตอนต้นของนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้จะมีเหตุการณ์หลักๆเหมือนกันคือเป็นเรื่องราวการตกลงว่าจ้างระหว่างนายจ้างและพราน การเตรียมสิ่งของที่จำเป็นต่อการเดินทาง การมาสมัครขอเดินทางไปด้วยของอัม โบปาและเงชาย การเล่าเกร็ดความรู้ต่างๆของป่าและการล่าสัตว์ การพบเรื่องราวที่พิสดารของสัตว์หลายประเภทที่อยู่ในป่า เช่น เรื่องของกวางกับเสือสู้กันและตายทั้งคู่กวางโดนเสือตะปบตาย ส่วนเสือโดนกวางใช้เขาเสียบตาย ทั้งสองเหตุการณ์นี้มีอยู่ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* และ *เพชรพระอุมา* ถึงแม้ว่าเหตุการณ์หลักๆของตอนนี้ของนวนิยายทั้งสองเรื่องเหมือนกันแต่ราย

ละเอียดของแต่ละเหตุการณ์จะต่างกัน สิ่งที่ทำให้ เพชรพระอุมา และ คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ต่างกันทั้งๆที่มีเรื่องราวเหมือนกันคือเรื่องราวการล่าสัตว์และการเผชิญกับสัตว์ร้ายของตัวละคร การล่าสัตว์ของตัวละครใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีอยู่เพียงเล็กน้อยและไม่ใช้การเผชิญหน้ากับสัตว์ป่าที่ดุร้ายมากเหมือนที่ตัวละครใน เพชรพระอุมา พบ การล่าสัตว์ใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ที่เซอร์ไรเคอร์แสดการ์คบรรยายไว้อย่างละเอียดมีอยู่เพียงสองเหตุการณ์เท่านั้นคือตอนที่กูดยิงยีราฟได้อย่างไม่ตั้งใจ และการเผชิญหน้ากับโขลงช้างซึ่งตัวละครสามารถยิงช้างได้ถึง ๕ เชือก ต่างจาก เพชรพระอุมา เพราะตัวละครจาก เพชรพระอุมา เผชิญหน้ากับสัตว์ป่าดุร้ายหลายชนิด มีการล่าสัตว์เกิดขึ้นหลายครั้ง ทั้งการล่าสัตว์เล็ก สัตว์ใหญ่ และสัตว์ป่าที่มีความอาฆาตพยาบาทต่อมนุษย์ ซึ่งในแต่ละเหตุการณ์พนมเทียนบรรยายไว้อย่างละเอียดต่างจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ซึ่งเป็นการบรรยายในลักษณะของการสรุป

เรื่องราวการล่าสัตว์ที่เซอร์ไรเคอร์แสดการ์คบรรยายไว้อย่างละเอียดในตอนต้นของการเดินทางเป็นเรื่องราวการล่ายีราฟและการล่าช้าง เรื่องราวการยิงยีราฟในคิงโซโลมอนส์ไมนส์ เกิดขึ้นในบทที่ ๔ ซึ่งเป็นตอนต้นๆของการเดินทาง อัลลันนำทุกคนเดินทางผ่านไปพบฝูงยีราฟซึ่งอยู่ห่างจากคณะเดินทาง ๓๐๐ หลาซึ่งเป็นระยะทางที่ห่างพอสมควรแต่กูดผู้เดินอยู่ข้างหน้ายิงยีราฟได้หนึ่งตัวโดยบังเอิญ

As we emerged into this river-bed path suddenly we started a troop of tall giraffes, who galloped, or rather sailed off...They were about three hundred yards from us, and therefore practically out of shot, but Good, who was walking ahead, and who had an express loaded with solid ball in his hand...Lifting his gun, he let drive at the last, a young cow...the ball struck it full on the back of the neck...that giraffe went rolling head over heels just like a rabbit... (Haggard, ๑๘๑๒ : ๕๒)

เมื่อคณะเดินทางผ่านไปพบฝูงยีราฟซึ่งยืนอยู่ในระยะที่ห่างพอสมควร อัลลันไม่ได้ตั้งใจให้คณะเดินทางยิงยีราฟแต่กูดซึ่งบังเอิญเดินอยู่ข้างหน้าและในมือมีปืนอยู่ในมือยิงยีราฟนั้น โดยไม่ตั้งใจเป็นการยิงโดยสัญชาตญาณของคนล่าสัตว์เมื่อเห็นสัตว์ป่า แม้ยีราฟจะยืนอยู่ในระยะที่ห่างพอสมควรและกูดยิงมันถูกเข้าที่ก้านคอด้านหลังโดยไม่ตั้งใจ กูดสามารถยิงยีราฟได้หนึ่งตัวทั้งๆที่ฝีมือยิงปืนของกูดไม่ค่อยดีเท่าไรนัก

ใน เพชรพระอุมา จะมีเหตุการณ์การล่าสัตว์ที่ใกล้เคียงกับการยิงยีราฟในคิงโซโลมอนส์ไมนส์ มาก เหตุการณ์นั้นคือการที่ตัวละครยิงสัตว์ได้ทั้งที่อยู่ในระยะที่ห่างพอสมควร และ

ยังถูกทั้งที่เป็นการยิงอย่างกระตั้นหัน ซึ่งได้แก่การที่เชษฐายิงกว้างที่วิ่งผ่านหน้าคณะเดินทางอย่างกระตั้นหัน

...ได้ขึ้นทางลาดสูงอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นเองเงาสีเทาของอะไรชนิดหนึ่งก็แผ่นแผ่ล่อออกมาจากป่าด้านขวา ระยะทางห่างเพียงไม่เกิน ๕๐ เมตร สิ่งที่เราเห็นเด่นชัดที่สุดก็คือ เขางามอันแตกแยกออกเป็นกิ่ง ทุกคนมองเห็นพร้อมกันและตะลึงไปชั่วเสี้ยววินาที ไชยยันต์และเชษฐาประทับป็นจันพร้อมกัน เป็นจังหวะเดียวกับที่กวางหนุ่มตัวนั้นแผ่นเสียงไรเฟิลขนาดหนักกับปืนลูกซองระเบิดสะท้อนป่าขึ้นแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน กวางใหญ่ที่กำลังจะกระโดดเข้าริมทางกระโจนไปสุดช่วงตัวแล้วคอบีบลงพลิกหงายท้องขึ้นตะกุกตะกอยอยู่ในพงไม้...หยุดคืนตายสนิท ผลการสำรวจรอยกระสุน ปรากฏว่าทั้งเก้าเม็ดลูกปลายของกระสุน โอ โอ บัค จากลูกซองที่ยิงโดยเชษฐาเจาะเป็นกลุ่มเข้าที่ก้านคอของ มันพอดี... (พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๑๘๖-๑๘๗)

ระหว่างที่รพินทร์เดินทางทุกคนอยู่นั้นมีกวางตัวหนึ่งวิ่งตัดหน้าขบวนอย่างกระตั้นหัน รพินทร์นั่งลงทันทีเพื่อหลบกระสุนปืนพร้อมทั้งบอกให้ผู้ที่อยู่ด้านหลังยิง ผู้ที่ยิงกวางตัวนั้นคือเชษฐาและไชยยันต์ ทั้งสองคนยิงกว้างพร้อมกันแต่ผู้ที่ยิงกว้างถูกเข้าที่ก้านคอตายสนิทคือเชษฐา

การยิงกว้างครั้งนี้ของเชษฐาคลายกับการยิงยีราฟของกู๊ดเพราะเป็นการยิงที่อยู่ในระยะห่างเหมือนกันและผู้ยิงก็ยิงอย่างกระตั้นหัน กวางตัวนั้นถูกกระสุนเข้าที่ก้านคอเหมือนกับที่ยีราฟโดนและตายสนิทแต่สิ่งที่ต่างกันคือเมื่ออัลตันนำคณะเดินทางเดินผ่านยีราฟ อัลตันไม่ได้สั่งการให้บุคคลในคณะเดินทางของเขายิงยีราฟเขาต้องการนำทางผ่านไปเท่านั้นแต่กู๊ดซึ่งอยู่หน้าสุดยิงยีราฟเองโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่ในเพชรพระอุมา เมื่อรพินทร์พารานำทางเห็นกวางวิ่งตัดหน้าขบวนเขาตั้งใจให้คนในคณะเดินทางยิงกวางตัวนั้นโดยการนั่งลงกับพื้นเพื่อหลบกระสุนปืนแล้วบอกให้ผู้เดินทางด้านหลังยิงกวางตัวนั้น ในขณะที่กู๊ดเป็นผู้ยิงยีราฟเพียงคนเดียวแต่ผู้ที่ยิงกว้างในเพชรพระอุมา มีสองคนคือ ไชยยันต์และเชษฐา และผู้ที่ยิงถูกคือเชษฐา

เรื่องราวการล่าช้างใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เกิดขึ้นหลังจากกู๊ดยิงยีราฟ หลังจากที่ยีราฟยิงแล้วคณะเดินทางตกลงกันว่าจะลงล่าช้างก่อนที่จะเดินทางกันต่อไป อัลลัดจึงพาเซอร์เฮนรี่ กู๊ด อัมโบปา คิวาและเวนต์ไวเกลออกล่าช้าง

... it blew from the elephants to us, we crept on stealthily, and thanks to the cover managed to get within forty yards or so of the great brutes. Just in front of us...!

whispered to the others that I would take the middle one; Sir Henry covering the elephant to the left, and Good the bull with the big tusks.

“Now,” I whispered.

Boom! Boom! Boom!... We had killed nine elephants, and it took us two days to cut out of the tusks... (Haggard, ๑๕๑๒ : ๕๗-๖๔)

เซอร์ไรเดอร์แฮกการ์ดบรรยายเหตุการณ์ตอนล่าช้างไว้ก่อนข้างละเอียดเมื่อเทียบกับการล่าสัตว์อื่นๆ ผลของการล่าช้างสรุปออกมาว่าเมื่อการล่าช้างเสร็จสิ้นลงพบว่าคณะเดินทางล่าช้างได้ ๕ เชือก และควาถูกช้างฆ่าตาย

“We had killed nine elephants, and it took us two days to cut out the tusks, and having brought them into camp, to buried them carefully in the sand under a large tree, with made a conspicuous mark for miles round... As for Khiva himself, we buried that remained of him in an ant-bear hole, together with an assegai to protect himself with on his journey to a better world... (Haggard, ๑๕๑๒ : ๖๔)

หลังจากที่ฆ่าช้างได้ ๕ เชือกแล้ว ทั้งหมดช่วยกันตัดงาและนำมาฝังไว้ที่ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งเวลาเดินทางกลับจากภูกันาส์แลนด์จะได้ย้อนกลับมาจุดแล้วนำกลับไปบ้าน และจัดการฝังศพควาซึ่งถูกช้างฆ่าตายไว้บริเวณใกล้เคียง

การล่าช้างของตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ไม่ยากลำบากเท่าใดนักเพียงแค่แกะรอยให้พบช้างแล้วยิงให้ถูกเท่านั้นต่างกับการล่าช้างใน *เพชรพระอุมา* เรื่องราวการล่าช้างของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* มีความตื่นเต้นและระทึกใจมากกว่าการล่าช้างใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ทั้งๆที่เป็นเรื่องราวการล่าช้างเหมือนกัน เพราะการล่าช้างของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* ไม่ใช่การล่าสัตว์ป่าธรรมดาเหมือนใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แต่เป็นการทำสงครามระหว่างมนุษย์กับเจ้าป่าอย่างอ้ายแหงซึ่งเป็นช้างป่าดุร้ายและฉลาด พนมเทียนบรรยายเหตุการณ์ตอนนี้ไว้อย่างละเอียดและเรื่องราวในตอนี้เกิดขึ้นนานมาก เพราะพนมเทียนสร้างให้อ้ายแหงช้างร้ายในเรื่องนี้ให้มีความเฉลียวฉลาดเจ้าเล่ห์เพทุบายมีความอามาตพยาบาทและวางแผนการต่างๆ ได้คล้ายกับเป็นคน ไม่ใช่ช้างป่าธรรมดา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ทำไมไอ้แหงถึงไม่นำฝูงโผล่ออกมาให้เห็น!”

“มันตัวเดียวเท่านั้น ที่สามารถชักนำช้างทั้งป่าให้มาทุ่มเทศวิคทำสงครามกับเรา

ได้ คัวมันเองแอบควบคุมบงการอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ ส่งบริวารให้เข้ามาตายแทนราวกับผักปลา...” ...ภาพที่เห็นเป็นความตื่นตกใจของทุกคน บริเวณแค้มป์เบื้องล่าง บัดนี้มีคหะมีนเต็มไปด้วฝูงช้างนับไม่ถ้วนแล่นพรูออกมาจากแนวป่าทุกทิศ อย่างรวดเร็วราวกับฝูงมด...เสียงร้องสนั่นอื้ออึงของมัน เสียงป่าหึก ต้นไม้ล้ม ก้อนหินกลิ้งถล่มประสานกับเสียงปืนสุดที่จะจำแนกออกไปได้ จำนวนของพวกมันที่ตื้อกันเข้ามามากมายกว่าทุกครั้งที่แล้วมา ประดิ่งเบียดเสียดเหยียดคัก มองดูเหมือนละลอกของน้ำป่าที่หนูนเนื่องกันเข้ามา เป้าหมายแห่งการไหลบ่าพุ่งก็คือเนินเขาอันเป็นที่มั่นของฝ่ายมนุษย์ในขณะนี้...

(พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๒๔๘-๒๖๕)

ข้อความที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้เป็นเหตุการณ์ตอนที่อ้ายแห่วงช้างร้ายทำตัวเป็นจำโจลงของช้างทั้งป่า นำช้างป่าทั้งหมดมาบุกแค้มป์ของคณะเดินทางพยายามจะฆ่าคณะเดินทางเพื่อขัดขวางไม่ให้เดินทางไปที่อกเขาพระศิวะได้สำเร็จ ขณะที่บริวารบุกกันเข้ามาพยายามจะฆ่าคนทั้งหมดและถูกฝ่ายมนุษย์ยิงล้มตายไปมากมายแต่อ้ายแห่วงกลับหลบเงิบอยู่ด้านหลัง ไม่ยอมออกมาเผชิญหน้ากับมนุษย์ คอยบงการอยู่เบื้องหลังเท่านั้น กว่าคณะเดินทางจะฆ่าอ้ายแห่วงได้ก็ต้องประสบความสูญเสียหลายอย่างทั้งชีวิตลูกหาบหลายคนที่ยายระหว่างที่ต่อกรกับอ้ายแห่วง ข้าวของเสียหลายอย่างและเชษฐาซึ่งเป็นหัวหน้าคณะเดินทางเกือบจะเสียชีวิตเพราะถูกก้อนหินขนาดยักษ์กลิ้งลงมาทับขา

เรื่องราวการล่าช้างจากนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้มีจุดที่เหมือนกันคือตัวละครล่าช้างและฆ่าช้างได้หลายตัวเหมือนกันและต้องเสียชีวิตลูกหาบไปเหมือนกันได้แก่ควาถูกฆ่าฆ่าตายเพราะเข้าไปช่วยเหลือก๊วยระหว่างที่ล่าช้าง คณะเดินทางใน เพชรพระอุมา ก็สูญเสียชีวิตลูกหาบหลายคนเหมือนกัน แต่ก็เป็นความเหมือนที่แตกต่างกันเพราะช้างที่ปรากฏใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เป็นช้างป่าธรรมดา แต่ช้างป่าที่ปรากฏใน เพชรพระอุมา ไม่ใช่ช้างธรรมดา พนมเทียนสร้างอ้ายแห่วงให้มีชีวิตจิตใจความรู้สึกนึกคิดเหมือนเป็นคนจนสามารถกล่าวได้ว่าอ้ายแห่วงเป็นตัวละครที่สำคัญอีกตัวหนึ่งใน เพชรพระอุมา และการที่พนมเทียนสร้างอ้ายแห่วงให้มีลักษณะคล้ายกับเป็นคนนี่เองที่ทำให้เรื่องราวการล่าช้างของตัวละครใน เพชรพระอุมา มีความสนุกสนานตื่นเต้นและต่างจากการล่าช้างของตัวละครใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ทั้งๆที่เป็นเรื่องราวการล่าช้างและสูญเสียชีวิตลูกหาบเหมือนกัน

นอกจากการยิงควาและการล่าช้างแล้วพนมเทียนยังแทรกเรื่องราวการล่าสัตว์ป่าอื่นๆเข้าไปอีกมากมาย เช่นการนั่งราวไล่ยิงผาซึ่งเป็นการนั่งชุ่มบนพื้นดินยิงเลียงผาที่วังเคล็ดมา การนั่งห้างในคอนกลางคืนเพื่อดักยิงกระทิง การตามล่าเสือร้ายอย่างอ้ายกูด การเผชิญหน้ากับฝูงลิงนับ

พันตัว การตามล่าหิงษาหรือควายป่า เหตุการณ์เหล่านี้ไม่มีอยู่ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* พนมเทียนใส่เหตุการณ์เหล่านี้เข้ามาทำให้เรื่องราวการเดินทางผจญภัยของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* ตอนไพรมหากาฬ ค่อนข้างสนุกสนานและมีเรื่องราวที่แตกต่างไปจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ทั้งๆที่เป็นเรื่องราวในตอนต้นของการออกเดินทางเพื่อไปยังเป้าหมายเพื่อเริ่มต้นเดินทางตามแผนที่เหมือนกัน

๔.๑.๑.๒ การเดินทางตามแผนที่ในตอนดงมรณะ จอมผีดิบมันตรัย อาถรรพ์นิทรานคร และ ป่าโลกล้านปี

เรื่องราวที่เกิดขึ้นใน *เพชรพระอุมา* ตอนดงมรณะ จอมผีดิบมันตรัย อาถรรพ์นิทรานคร และป่าโลกล้านปี เป็นตอนที่ตัวละครใน *เพชรพระอุมา* ออกเดินทางจากหล่มช้างเดินทางตามแผนที่ของมังมหานรธา เพื่อมุ่งหน้าสู่มรกตนคร เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นใน *เพชรพระอุมา* เล่ม ๕ – เล่ม ๒๐ หรือประมาณ ๘๔๕๗ หน้า สามารถนำมาเทียบได้กับ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* บทที่ ๕ - ๖ ซึ่งมีความยาวประมาณ ๕๕ หน้าซึ่งเป็นเรื่องราวที่ตัวละครออกเดินทางจากสิตันตาไปตามเส้นทางที่ปรากฏอยู่ในแผนที่ของ คอมโจเซคาซิลเวสตรา

คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เป็นนวนิยายที่เป็นการเล่าเรื่องย้อนหลัง ดังนั้นลักษณะของการเดินทางตามแผนที่เพื่อเข้าสู่ภูคว่านาส์แลนด์ของตัวละครจึงเป็นการบรรยายสรุปเหตุการณ์ของอัลตันให้ผู้อ่านได้ทราบว่าพวกเขาเดินทางผ่านอะไรบ้างซึ่งก็ไม่มีเรื่องราวร้ายแรงอะไรเกิดขึ้นนอกจากการเดินทางอันยาวนานผ่านดินแดนต่างๆ การขาดแคลนน้ำและอาหารของตัวละคร เมื่อตัวละครเดินทางออกจากสิตันตาเข้าไปในทะเลทรายระยะหนึ่งไม่พบแหล่งน้ำและอาหารขณะเดินทางแทบจะอดตายแต่สุดท้ายก็หาอาหารและน้ำมาประทังชีพได้ และการผจญภัยหิมะระหว่างที่เดินทางอยู่ในชีบาเบรส ส่วนอันตรายอื่นๆที่เกิดจากสัตว์ร้ายไม่มี รายละเอียดจะต่างจาก *เพชรพระอุมา* แม้จะเป็นการเดินทางตามแผนที่เพื่อเข้าสู่ดินแดนอันเป็นที่ตั้งของจุมทรัพย์เหมือนกัน แต่การเดินทางของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* ไม่ราบรื่นและประสบอันตรายมากมายนอกเหนือไปจากภัยธรรมชาติอันได้แก่ความแห้งแล้งกันดาร ความหนาวเย็น ความอดอยากแล้วตัวละครยังพบกับอาถรรพ์และเรื่องลึกลับต่างๆมากมาย

พนมเทียนได้รับอิทธิพลในเรื่องการเดินทางตามแผนที่เพื่อเข้าสู่ดินแดนอันเป็นจุดหมายมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการได้รับอิทธิพลคือการที่ตัวละครเดินทางโดยใช้แผนที่นำทางเข้าสู่ดินแดนที่กว้างใหญ่ เรื่องราวหลักที่เกิดขึ้นในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกัน ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ตัวละครจะเดินทางผ่านทะเลทรายอันกว้างใหญ่ส่วนใน

เพชรพระอุมา ตัวละครเดินทางผ่านป่าดงดิบอันกว้างใหญ่ที่เรียกว่าคองมรณะ และเมื่อการเดินทางผ่านไปสักกระยะหนึ่งตัวละครจากทั้งสองเรื่องประสบปัญหาการขาดแคลนน้ำและอาหารเหมือนกันใกล้ถึงจุดหมายมีตัวละครเขียนบันทึกเล่าเหตุการณ์โดยสรุปว่าพวกเขาเจออะไรกันบ้างในการเดินทางเหมือนกัน ดังตัวอย่าง

...21st May- Started 11 a.m., finding the atmosphere quite cold enough to travel by day, and carrying some water-melons with us. Struggled on all day... having no food for many hours. Suffered much during the night from cold.

22nd .-Started on sunrise again, feeling very faint and weak. Only made about five miles all day; found some patches of snow, of which we ate, but nothing else. Are now suffering frightfully from starvation and weariness...

23rd -Struggled forward once more as soon as the sun was well up...

(Haggard.๑๙๑๒ :๕๗-๕๘)

ผู้ที่เขียนบันทึกนี้คืออัลตัน ควอเตอร์แมน อัลตันทำหน้าที่เป็นพรานนำทางและระหว่างการเดินทางเขียนปฐมนิเทศการเดินทางไปด้วยว่าขณะเดินทางพบกับเหตุการณ์อะไรบ้าง บันทึกที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้เป็นบันทึกของเหตุการณ์ 3 วันหลังจากที่คณะเดินทางพบแหล่งอาหารมาประทังชีพและออกเดินทางพร้อมกับอาหารบางส่วน ระหว่างที่เดินทางพบกับความหนาวเย็นและเมื่ออาหารที่นำมาด้วยหมดลงทั้งหมดพบกับความหิวโหยเขียนตายอีกครั้ง ในเพชรพระอุมา ตัวละครที่ทำหน้าที่บันทึกการเดินทางคือไชยยันต์ ตลอดเวลาที่เดินทางไชยยันต์จะบันทึกเหตุการณ์ตลอดว่าขณะเดินทางพบอะไรเมื่อใด ลักษณะการบันทึกที่ใกล้เคียงกับการบันทึกของอัลตันที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้ได้แก่การบันทึกเส้นทางการเดินทางในตอนป่าโลกล้านปี เป็นช่วงเวลาที่ตัวละครเดินทางจากหลุมอุกบาตที่หนึ่งไปที่สองและที่สาม ตัวละครพบความหนาวเย็นและอดอยาก พนมเทียนย่อเหตุการณ์การเดินทางในตอนนี้อยู่ในรูปของบันทึกการเดินทางของไชยยันต์

“เราหลับกันเป็นตายที่นี่ คีนี่...”

นั่นเป็นข้อความบันทึกตอนหนึ่งของสมุดไม้คั่วส่วนตัวไชยยันต์ซึ่งบันทึกปูมเดินทางไว้ทุกระยะ

“-รพินทร์ กับแงชาย ประสานงานกันได้ดีขึ้น ทำที่ที่เคยกินเหล้ามด และลองคีซึ่งกันและกันหมดสิ้นไป...เราทำเวลาได้ดีมาก สำหรับหลุมอุกบาตที่สองซึ่งเลวร้ายกันดารยิ่งกว่าหลุมแรก”

“-เสียบึงที่เราขุดติดตัวมาจากภูเขานิลกาชญ์...หมดสิ้นลงด้วยมือเช้าวันรุ่งขึ้น

ของหลุมอุกบาตที่สอง...อาหารจึงเริ่มเป็นปัญหาเฉพาะหน้าสำหรับเรา เพราะตลอดระยะเวลาที่เดินกันมาทั้งวันเราไม่พบสัตว์อะไรเลย...พืชที่จะใช้กินได้ก็ไม่พบเลย โขคคืออยู่ข้างที่น้ำยังพอหาได้...

“-ดูเอาเถอะ พระเจ้าหล่อเทียนชีวิตอันแสนจะริบหรี่ของเขาไว้อีกแล้ว รพินทร์ยังตัวอะไรชนิดหนึ่งที่เราไม่เคยเห็นมาก่อน รูปร่างมันเหมือนแกะ...

“-วันที่สาม เรามองเห็นทิวปึกครุทขวางเป็นกำแพงมหึมาอยู่เบื้องหน้า คล้ายจะเอื้อมมือแตะถึง... ในคืนนี้สิ่งที่เราเผชิญก็คือความหนาวและความหิว...

(พนมเทียน, ๒๕๓๓: ๑๗๕๗-๑๗๖๒)

เหตุการณ์ที่ไซยัคบันทึกลงนี้เป็นเรื่องราวตอนที่ตัวละครทั้งหมดเดินทางไกลถึงทิวปึกครุทอันเป็นทางที่นำไปสู่เทือกเขาพระศิวะ ทั้งหมดต้องพบกับความอดอยากและหนาวเย็นเหมือนกับที่อัลลันบันทึกลงไว้ในตอนที่เดินทางไกลถึงเทือกเขาสุโลมาน

แม้ว่าการเดินทางของตัวละครในช่วงนี้เหมือนกันแต่สิ่งที่ทำให้ เพชรพระอุมา ต่างจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ได้แก่เรื่องราวการผจญภัยของตัวละครที่พนมเทียนแต่งเติมเข้าไปซึ่งไม่ปรากฏใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ การผจญภัยเหล่านั้นได้แก่ เมื่อตัวละครเดินทางผ่านนิทรานคร ทั้งหมดต้องเผชิญกับผีท้อกอย ค้างคาวยักษ์ ผีดิบมันตรัย เสือดำ เรื่องราวเหลือเชื่อและอาถรรพ์ต่างๆ เมื่อเดินทางพ้นจากอาณาเขตนิทรานครแล้วตัวละครเดินทางพลัดหลงเข้าไปในดินแดนยุคโบราณเผชิญหน้ากับสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์และไดโนเสาร์พันธุ์ต่างๆรวมทั้งมนุษย์วานร รายละเอียดต่างๆเหล่านี้พนมเทียนใส่เข้ามาเพื่อเพิ่มสีสันของนวนิยายให้มีเรื่องราวการผจญภัยที่สนุกสนานมากขึ้นและต่างไปจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ทั้งที่เป็นการเดินทางตามแผนที่เพื่อเข้าสู่จุดหมายอันเป็นที่ตั้งชุมทรัพย์เหมือนกัน

๔.๑.๑.๓ การเข้าสู่นครลึกลับและการชิงบัลลังก์

เมื่อตัวละครจากนวนิยายทั้งสองเรื่องเดินทางตามแผนที่จนถึงปากทางเข้าสู่ครลึกลับ ในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้มีเหตุการณ์หลักเกิดขึ้นเหมือนกันคือ เมื่อเดินทางถึงปากทางเข้าสู่ครลึกลับขณะเดินทางได้พบกับชาคศพผู้เขียนแผนที่ซึ่งพวกเขาใช้นำทางมายังดินแดนแห่งนี้ จากนั้นเป็นการค้นหาทางเข้าสู่ครลึกลับ การชิงตำแหน่งกษัตริย์ การพบชุมทรัพย์ การพบคนที่หายสาบสูญและการเดินทางกลับบ้าน แม้ว่าตัวละครจากนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้พบเหตุการณ์ที่เหมือนกันแต่รายละเอียดของแต่ละเหตุการณ์จะไม่เหมือนกัน

ก. การเข้าไปพักในถ้ำและพบซากศพผู้เขียนแผนที่

เหตุการณ์ที่ตัวละครจากนวนิยายทั้งสองเรื่องพบซากศพผู้เขียนแผนที่มีเรื่องราวการพบใกล้เคียงกัน กล่าวคือเมื่อตัวละครเดินทางถึงถ้ำแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ในบริเวณปากทางเข้าสู่นครลึกลับที่ตั้งขุมทรัพย์และเข้าไปพักในที่แห่งนั้น ตัวละครพบว่าที่ถ้ำมีซากศพของผู้เขียนแผนที่นอนอยู่ แต่สิ่งที่ต่างกันคือลักษณะของซากศพที่พบและสาเหตุที่ทำให้ตัวละครพบซากศพ

การพบซากศพผู้เขียนแผนที่ใน คิง โข โลมอนส์ ไมนส์ เป็นการพบโดยบังเอิญ เมื่อตัวละครเดินทางถึงหุบเขาชิบาเบรตและได้พบถ้ำแห่งหนึ่ง ทั้งหมดเข้าไปพักในถ้ำนั้นเพื่อพักผ่อนเอาแรงและหลบความหนาวเย็นของช่วงเวลากลางคืน พอรุ่งเช้าภายในถ้ำนั้นสว่างตัวละครจึงพบซากศพผู้เขียนแผนที่

...And this was I saw: Sitting at the end of the cavern-it was not more than twenty feet along-was another form, of with the head rested on its chest and the long arms hung down. I stared at it, and saw that this to was a dead man... The body was that of a tall man in the middle life with aquiline features, grizzled hair, and a long black moustache. The skin was perfectly yellow, and stretched tightly over the bones. Its clothing, with the exception of what seemed to be the remained of a wollen pair of hose. had been removed, leaving the skeleton-like frame naked...

(Haggard, ๑๕๑๒ :๑๐๑-๑๐๔)

เมื่อตัวละครใน คิง โข โลมอนส์ ไมนส์ เข้าไปในถ้ำนอนพักค้างคืน พอรุ่งเช้าทุกคนพบซากศพของคอม โจเซ คา ซิลเวสตรา โดยบังเอิญ เป็นการพบที่ทุกคนไม่คาดฝันและเมื่อพบครั้งแรกทุกคนยังคิดว่าซากศพนั้นเป็นซากศพของจอร์จน้องชายของเซอร์เฮนรี่ ซึ่งหายสาบสูญจนทุกคนต้องออกเดินทางเพราะซากศพนั้น ไม่น่าเบื่ออย่างยิ่งอยู่ในสภาพมีหนังมีผมมีร่างกายให้ทุกคนเห็น แต่หลังจากที่พิจารณาแล้วจึงพบว่าไม่ใช่ซากศพของจอร์จแต่เป็นซากศพของคอม โจเซ คา ซิลเวสตราผู้เขียนแผนที่ การที่ซากศพนั้นไม่น่าเบื่อเป็นเพราะสภาพอากาศที่หนาวเย็นมีหิมะตกช่วยรักษาซากศพไว้ให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์

การพบซากศพผู้เขียนแผนที่ของตัวละครใน เพชรพระอุมา เป็นการค้นพบอย่างตั้งใจ เมื่อตัวละครค้นพบถ้ำพระอุมาและทางเข้าสู่มรกตนครแล้วก่อนที่จะเดินทางต่อไปทั้งหมดเข้าไปพักในถ้ำเล็กๆแห่งหนึ่งที่เชิงเขาถ้ำพระอุมา เมื่อทุกคนเข้าไปพักและนอนหลับ คารินฝันไปว่ามีชาย

คนหนึ่งเดินออกมาจากกันถ้ำเข้ามาคุยด้วยบอกว่าเขาเป็นคนที่เขียนแผนที่จากนั้นเดินลับหายเข้าไปในถ้ำ คารินตกใจตื่นและสังหรณ์ใจว่าถ้ำนั้นเป็นถ้ำเดียวกับที่มัจฉาหาราเขียนบอกไว้ในแผนที่ ว่าเขากำลังจะนอนตายในถ้ำเล็กๆแห่งหนึ่งในเชิงเขาถันพระอุมาจึงออกค้นหาบริเวณถ้ำเพื่อหาซากศพของมัจฉาหาราให้พบ

... คารินคว้าไฟฉายประจำตัว... เดินเอาไฟฉายส่องไปตามพื้นถ้ำ... สิ่งที่เห็นจากไฟฉายส่องของคารินทำให้สภาพอันว่างเหงาอ่อนเพลียในขณะนี้แทบหายเป็นปลิดทิ้ง... ณ พื้นหินอันเย็นเฉียบ กองกระดูกพร้อมทั้งกะโหลกศีรษะมนุษย์กะโหลกหนึ่ง วางอยู่อย่างเป็นระเบียบ สีสรรลักษณะของ โครงกระดูกแม้จะเห็นปราศเดี๋ยวก็ทราบได้ทันทีว่าเป็นโครงกระดูกเก่าแก่โบราณ และคงจะสงบนิ่งอยู่ภายในกันถ้ำค้ำนั้นมาเป็นเวลานานนับศตวรรษ โดยไม่มีอะไรเข้ามาแตะต้องรบกวนเลย เพราะอยู่ครบหมดทุกชิ้นส่วนเหมือนใครนำมาเรียงไว้... (พนมเทียน, ๒๕๑๑ : ๕๑๖-๕๑๘)

คารินพบโครงกระดูกของมัจฉาหารานอนอยู่ในกันถ้ำที่ทุกคนเข้าไปพัก การค้นพบโครงกระดูกของมัจฉาหาราเป็นค้นพบเพราะการค้นหาลักษณะของคารินซึ่งต่างจากการค้นพบของตัวละครใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ซึ่งเป็นพบ โดยบังเอิญ

สิ่งที่แตกต่างกันในการพบซากศพผู้เขียนแผนที่ประการแรกคือใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์เป็นการค้นพบโดยบังเอิญ ส่วนการพบใน เพชรพระอุมา เป็นการพบเพราะการค้นหาลักษณะของตัวละคร ประการที่สองการที่ตัวละครรู้ว่าซากศพที่พบเป็นซากศพผู้เขียนแผนที่ตัวละครมีวิธีพิจารณาต่างกัน แม้ว่าตัวละครจากทั้งสองเรื่องจะพิจารณาว่าซากศพนี้เป็นใคร โดยดูจากสภาพแวดล้อม ถ้ำ สภาพของซากศพและสิ่งที่ปรากฏอยู่ในแผนที่เหมือนกัน แต่สิ่งที่ต่างกันคือพนมเทียนนำความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยในการพิจารณาว่าโครงกระดูกที่พบเป็นโครงกระดูกของใคร ตั้งแต่เริ่มต้นเขียน เพชรพระอุมา พนมเทียนได้วางลักษณะตัวละครคารินไว้ว่าเป็นศัลยแพทย์และกำลังศึกษาระดับปริญญาเอกสาขามานุษยวิทยา พนมเทียน ไม่ลืมที่จะนำคุณสมบัติข้อนี้ของคารินมาใช้ในการยืนยันว่าโครงกระดูกที่พบนี้เป็นโครงกระดูกของมัจฉาหาราให้คารินนำความรู้ทางมานุษยวิทยามาศึกษาโครงกระดูกที่พบว่าตายมานานประมาณเท่าใด ลักษณะโครงกระดูกนี้ควรเป็นโครงกระดูกของใคร ช่วงอายุเท่าไร ชายหรือหญิง เป็นต้น และนำมาประกอบเข้ากับความฝันของคาริน สภาพแวดล้อมภายในถ้ำ สภาพการนอนตายของโครงกระดูก และสิ่งที่ปรากฏอยู่ในแผนที่แล้วจึงลงความเห็นว่าโครงกระดูกที่พบนี้เป็นโครงกระดูกของมัจฉาหารา เป็นการนำเอาหลักวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์เข้ามาใช้ได้อย่างเหมาะสมของพนมเทียน สิ่งที่แตกต่างกันอีกประการหนึ่งในเรื่องของการพบซากศพผู้เขียนแผนที่ในนวนิยาย

ทั้งสองเรื่องนี้ได้แก่สภาพของซากศพที่ตัวละครพบ ใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ซากศพของ ค่อมโจเซ คา ซิลเวสตราที่ตัวละครพบยังอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ไม่เน่าเปื่อยมีเนื้อหนังอยู่ครบเพราะ สภาพภูมิอากาศอันหนาวเย็นและมีหิมะตกช่วยรักษาซากศพไว้ไม่ให้เน่าเปื่อย เมื่อพนมเทียนได้รับ อิทธิพลเรื่องการพบซากศพผู้เขียนแผนที่มาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เปลี่ยนฉากที่ปรากฏในเรื่อง นั้นให้เป็นชายแดนไทย-พม่า พนมเทียนไม่ลืมนึกว่าสภาพอากาศในประเทศไทยและพม่าจะมีอากาศ ร้อนอบอ้าวและแม้ว่าบริเวณถ้ำที่พบซากศพมังฆวนรธาจะมีหิมะปกคลุมแต่ก็เป็นเพียงช่วงเวลา สั้นๆเท่านั้น จึงเป็นไปได้ที่ซากศพของมังฆวนรธาซึ่งเสียชีวิตมาประมาณ ๔๐๐ ปีแล้วจะมี สภาพที่สมบูรณ์เหมือนค่อมโจเซ คา ซิลเวสตราได้ในภูมิอากาศเช่นนี้ พนมเทียนจึงให้ตัวละครใน เพชรพระอุมา มาพบเพียง โครงกระดูกของผู้เขียนแผนที่เท่านั้น

ข. การค้นหาเส้นทางเข้าสู่นครลึกลับ

การค้นหาเส้นทางเข้าสู่นครลึกลับของตัวละครในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกันในเรื่อง ของการเดินทางตามแผนที่ เมื่อตัวละครเดินทางไปตามที่แผนที่บอกและทำตามแผนที่กำหนดก็ จะพบกับเส้นทางเข้าสู่นครลึกลับและเมื่อเดินทางเข้าสู่เขตแดนนครลึกลับก็ถูกชาวคนนั้นควบคุม ตัว ถึงแม้ตัวละครจะต้องเดินทางตามแผนที่เพื่อเข้าสู่นครลึกลับเหมือนกันแต่เส้นทางที่ผู้แต่ง กำหนดไว้ในแผนที่จะมีความยากลำบากและวิธีการไม่เหมือนกัน

การค้นหาเส้นทางเข้าสู่ภูแก้วนำส์แลนด์ของตัวละครใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ไม่มีความ ยากลำบากมากนักเพียงแต่ตัวละครเดินทางตามเส้นทางที่กำหนดไว้ในแผนที่ไปเรื่อยๆก็จะพบ ถนนที่นำไปสู่ภูแก้วนำส์แลนด์

“Well, look; there it is! And he pointed a little to our right... Good and I looked accordingly . and there , winding away towards the plain , was what appeared to be a wide turnpike road. We had not seen it at first because, on reaching the plain, it turn behind some broken country...Somehow it did not seem particularly unnatural that we should find a sort of Roman road in this strange land...For a mile or more we made our way over boulders and across patches of snow, till suddenly, on reaching the top of the little rise, we found the road at our feet. It was a splendid road cut out of the solid rock, at least fifty feet wide, and apparently well kept...We walk down and stood on it, but one single hundred paces behind us, in the direction of Sheba's Breast, it vanished ..
(Haggard.๑๕๑๒ :๑๑๑-๑๑๒)

เมื่อตัวละครใน คิงโซโลมอนส์ไมน์ส เดินทางไปตามแผนที่บนหุบเขาชิบาเบรสถักค้นพบถนน กษัตริย์โซโลมอนซึ่งเป็นเส้นทางเล่นอ้อมโค้งอยู่บนเนินสูงๆต่ำๆของหุบเขาแห่งนี้ ถนนกษัตริย์โซโลมอนเป็นถนนกว้างประมาณ ๕๐ ฟุตตัดผ่านเขาหินอย่างสวยงามพื้นเรียบเหมือนถนนของชาวโรมัน และเมื่อตัวละครเดินทางไปตามถนนนั้นประมาณ ๑๐๐ ก้าวแล้วหันกลับมาดูข้างหลังอีกครั้งพบว่าหุบเขาชิบาเบรสหายไปจากสายตา หลังจากนั้นตัวละครก็เดินทางต่อไปจนเข้าเขตแดนกูกัวน่าส์แลนด์จนถูกชาวกูกัวน่าส์แลนด์ควบคุมตัวในที่สุด

การหาเส้นทางเข้าสู่มรดกนครของคณะเดินทางใน เพชรพระอุมา ก่อนข้างจะยากลำบากและเต็มไปด้วยปริศนา ผู้เขียนวางโครงเรื่องไว้ว่าถ้าตัวละครไม่สามารถแก้ปริศนาที่มีอยู่ในลายแทงได้ก็จะไม่สามารถหาเส้นทางเข้าสู่มรดกนครพบ ปริศนาที่มั่งมหานรธาเขียนไว้ในลายแทงคือ “ปิ่นพระศิวะฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใดถิ่นพระอุมาก็จะปรากฏให้เห็น” (พนมเทียน . ๒๕๑๓:๔๖๓) จากปริศนานี้บอกให้ทุกคนรู้ว่าถ้าต้องการเข้าไปสู่มรดกนครจะต้องค้นหาปิ่นพระศิวะให้เจอ หาปิ่นพระศิวะเจอเมื่อใดถิ่นพระอุมาจะปรากฏขึ้นและจะพบถนนที่นำไปสู่มรดกนคร คำว่าปิ่นพระศิวะในแผนที่หมายถึงพระจันทร์ในคืนขึ้น ๕ คำเดือน ๑๒

...ร่างหนึ่งสถิตย์อยู่เหนืออาสนะ ครอบงำเงื่อมจรดขอบฟ้า หัตถ์เบื้องซ้ายวางอยู่กับพระเพลา หัตถ์เบื้องขวาทรงตรีอันเป็นเทพอาวุธ มีพญาพุงค์พันพาดเป็นสายสังวาล บนมุ่นเกล้ายอดเมมาลี คือจันทร์เสี้ยวที่ประดับอยู่เป็นปิ่น ส่งประกายรังสีอร่ามเรืองสว่างไสวไปทั่วปริมณฑล จนสามารถแลเห็นพระพักตร์อันสว่างามและ โอบอุ้มซึ่งเมฆอ้อมน้อยๆอย่างประณีตมายังสามมนุษย์ที่กำลังจ้องตะลึงตะลันอยู่ในขณะนี้

ภูเขาทั้งลูก และจันทร์เสี้ยวที่ลอยคล้อยต่ำลงมาแตะติดในส่วนยอดสูงสุดนั่นเองที่สำแดงปรากฏการณ์ประหลาดเป็นองค์ศิวะเทพให้เห็นอย่างเด่นชัดกระจ่างแจ้งสายตายามนี้ ไม่มีอะไรคลุมเคลือก่อให้เกิดกังขาอีกทั้งสิ้น ภูเขาที่มีนามว่าศิวะเทพได้แปรลักษณะการเป็นเทวรูปพระศิวะไปอย่างเด่นชัด เมื่อจันทร์เสี้ยวขึ้นหาคำโน้มนวดลงมาแตะสัมผัสก่อให้เกิดปรากฏการณ์ที่งามอย่างมหัศจรรย์พันลึก เกินกว่าที่ใครจะคาดคิดได้ล่วงหน้า

(พนมเทียน, ๒๕๑๓ : ๔๘๘-๔๘๙)

เมื่อตัวละครเดินทางมาถึงเทือกเขาพระศิวะและหุบเขานางนอนทันกำหนดคือวันขึ้น ๕ คำเดือน ๑๒ แล้วได้พยายามไขปริศนาเรื่องปิ่นพระศิวะว่าคืออะไรกันแน่แต่ก็ตีความไม่ออก ได้แต่รอคอยจนกว่าพระจันทร์จะฉายแสงออกมาให้เห็นเองในยามค่ำคืน และเมื่อพระจันทร์ฉายแสงออกมาและคล้อยลงมาแตะขอบภูเขาพระศิวะก็สร้างปาฏิหาริย์ทำให้ภูเขาที่ทุกคนมองเห็นอยู่กลายเป็น

เทวรูปพระศิวะปักปิ่นจันทร์เสี้ยวอยู่ ทุกคนจึงรู้ว่าข้อความในแผนที่ซึ่งมังฆมนราชเขียนไว้ไม่ใช่ปริศนาที่ทุกคนต้องแก้แต่เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติซึ่งในรอบหนึ่งปีจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้เพียงครั้งเดียว ดังนั้นถ้าใครก็ตามที่เดินทางมาที่นี่โดยใช้แผนที่ฉบับนี้จะต้องเดินทางมาถึงเทือกเขาพระศิวะหุบเขานางนอนและเนินพระจันทร์ให้ทันวันขึ้น ๕ ค่ำเดือน ๑๒ จึงจะพบเส้นทางเข้าสู่มรกคนคร

...พลันปรากฏสำเนียงลั่นครืนครืน เหมือนภูเขาหิมะทลายอยู่ทางด้านหลัง เสียงนั้นดังเป็นสำเนียงยาวแว่วสะเทือนมาแต่ไกล เมื่อต่างหันขวับไปเบื้องหลัง ต่างก็ค้องคะลึงลึงมหายใจไปชั่วขณะอีกครั้ง ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ บัดนี้ทัศนียภาพที่ปรากฏราวกับผากวาดที่อาบไว้ด้วยแสงไฟบนเวทีละครอันสาดออกมาจากหลืบ ภูเขาหิมะตระหง่านเงื่อมเทียมฟ้าสองลูกตั้งยอดชูชันอยู่เคียงข้างกัน แลชาวโพลนล่าของประจวบกันสองเต้าของครุณีวิยกำดัดในลักษณะทอดกายส่วนบนลงนอนหงายเงยเพื่อให้อยอดชูเคลื่นเคล้าแลเห็นถนัดชัดเจนจนเป็นรูปร่างมิได้ผิดเพี้ยน แม้กระทั่งส่วนปลายทั้งสองเต้า และกึ่งกลางระหว่างร่องเนินอุระ แสงนวลตาที่สาดส่องอาบอยู่ในขณะนี้ ทำให้แลละเลื่อมประจวบเงินยวง ถันพระอุมาเทวี!... (พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๔๕๖-๔๕๗)

เมื่อเทวรูปพระศิวะปรากฏขึ้นและได้ฉายแสงลงมายังหุบเขานางนอนซึ่งถูกหิมะปกคลุมจนชาวโพลนเป็นรูปหน้าอกผู้หญิงซึ่งในแผนที่เรียกว่าถันพระอุมา เมื่อถันพระอุมาปรากฏทุกคนจึงสามารถค้นพบเส้นทางเข้าสู่มรกคนครซึ่งต้องเดินตัดถันพระอุมา ก่อนที่พระจันทร์จะลับขอบฟ้า เทวรูปพระศิวะและถันพระอุมาจะหายไปพรินท์และแจชช่วยกันทำแผนที่ไว้เพื่อเป็นแนวทางในการเดินทางต่อไป และเมื่อตัวละครเดินทางตัดไปตามถันพระอุมาทุกคนได้พบกับ

...ทางสายหนึ่ง ปลายทางสุดด้านหนึ่งได้มาชะงักขาดลงยังตำแหน่งที่ทั้งหมดยืนอยู่ชักริมผานี้ ส่วนปลายอีกด้านหนึ่งจะไปสิ้นสุดลงที่ใด ก็เหลือที่จะคาดคะเนได้ ทอดเป็นเส้นลี้ลับราบเรียบปราศจากสิ่งใดเกาะกีดขวางของผิอันเรียบรานราวกับไฮเวย์ชั้นดี บางส่วนก็ปกคลุมด้วยหิมะ และบางส่วนก็มองเห็นพื้นหินเบื้องล่างนั้น ประมาณไม่น้อยกว่า ๓๐ เมตร แลดูจะได้ความกว้างเสมอกันหมด ในทุกตอนเท่าที่เห็นมันเลี้ยวลี้ไปสู่ปลายทางอันสุดที่จะกำหนด... (พนมเทียน, ๒๕๓๓ : ๕๘๖)

เส้นทางที่ตัวละครพบนี้เป็นทางที่นำไปสู่ใจกลางเมืองมรกคนครลักษณะของถนนเป็นพื้นราบเรียบยาวเป็นพื้นหินบางส่วนถูกปกคลุมด้วยหิมะ ตัวละครเดินทางไปตามถนนนั้นเพื่อเข้าสู่มรกคนครและถูกทหารของนครนั้นจับตัวไว้ในที่สุด

เหตุการณ์ตอนที่ตัวละครค้นพบเส้นทางเข้าสู่รกรคนครเป็นสิ่งที่สนับสนุนให้เห็นว่า แม้พนมเทียนจะได้รับอิทธิพลมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ในเรื่องการค้นหาเส้นทางเข้าสู่นคร ลีกลับ โดยดูจากแผนที่ที่มีอยู่แต่เป็นการได้รับอิทธิพลแล้วนำมาดัดแปลงเพิ่มเติมเนื้อเรื่องให้สนุกสนานและน่าสนใจมากยิ่งขึ้นจนเหตุการณ์ที่ตัวละครค้นหาทางเข้าสู่รกรคนครมีความน่าสนใจ และตื่นเต้นกว่า การค้นหาทางเข้าสู่กุ๊วนำส์แลนด์ของตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ซึ่ง ลักษณะการเดินทางเป็นไปตามแผนที่เท่านั้นและพบทางเข้าสู่กุ๊วนำส์แลนด์ได้โดยง่ายแต่การพบทางเข้าสู่รกรคนครใน *เพชรพระอุมา* จะต้องรอเวลาตามที่ปริศนาในลายแทงกำหนดไว้ ต้องรอสภาพภูมิประเทศอำนวยให้จึงจะสามารถพบเส้นทางเข้าสู่รกรคนคร และกว่าตัวละครจะพบกันพระอุมาซึ่งเป็นปากทางเข้าสู่รกรคนครตัวละครมีความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง เนื่องจากคิดว่าตนเองเดินทางมาไม่ถูกจุดหมายตามที่แผนที่กำหนดไว้ จนนาทีที่ทุกคนหมดหวังกันหมดแล้วถึงค้นพบกันพระอุมาในที่สุด พนมเทียนสามารถสร้างเรื่องราวการพบทางเข้าสู่นครลีกลับได้อย่างน่าตื่นเต้น ระทึกใจและชวนติดตามมากกว่า *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ซึ่งเป็นต้นแบบทั้งที่ลำดับของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงนี้เหมือนกันคือเดินทางตามแผนที่ถึงจุดหมาย พบถนนซึ่งเป็นทางเข้านครลีกลับ และเมื่อตัวละครเดินทางไปตามถนนนั้นแล้วถูกชาวนครแห่งนั้นจับตัวไว้เหมือนกัน

ค. การชิงบัลลังก์ พบขุมทรัพย์และพบคนที่ตามหา การเดินทางกลับ

เมื่อตัวละครเดินทางเข้าสู่นครลีกลับสำเร็จแล้วเหตุการณ์ที่เกิดต่อไปในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกันคือขณะเดินทางถูกชาวนครแห่งนั้นควบคุมตัวไว้ ขณะเดินทางช่วยลูกหาบชิงตำแหน่งกษัตริย์คืนมาจากกษัตริย์ทรราช ขุมทรัพย์ พบคนที่ตามหา การเดินทางกลับบ้าน แต่รายละเอียดและลำดับของการเกิดเหตุการณ์นั้นๆจะไม่เหมือนกัน

เมื่อตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เดินทางเข้าสู่กุ๊วนำส์แลนด์ ทุกคนถูกควบคุมตัวโดยคนของกษัตริย์ทวาลา ทั้งหมดต้องพูดคุยต่อรองกันอยู่นานกว่าได้รับการปล่อยตัวให้เป็นอิสระทุกคนได้เผชิญหน้ากับแม่แมคกาบูล และร่วมมือกับอัม โบปาชิงตำแหน่งกษัตริย์คืนมาจากทวาลา ภายใต้ความช่วยเหลือของอินฟาคุสญาตีผู้ใหญ่ของอัม โบปา เมื่อทวาลาตายอัม โบปาหรืออีกโนติขึ้นเป็นกษัตริย์ อัลตัน เสนรีเคอร์คิสและกู๊ดเข้าไปในหุบเขาคุสมบัติกษัตริย์โซโลมอน โดยมีแม่แมคกาบูล เป็นผู้นำทางเข้าไปขุมทรัพย์ กาบูลทำอุบายจะฝังทุกคนให้ตายทั้งเป็น แต่อัลตัน เสนรีเคอร์คิสและกู๊ดหนีรอดออกมาได้พร้อมด้วยเพชรจำนวนหนึ่ง กาบูลตายอยู่ในขุมทรัพย์นั้น หลังจากนั้นอัลตัน เสนรีเคอร์คิสและกู๊ดลาอัม โบปาเดินทางกลับบ้าน บนเส้นทางจากกลับขณะเดินทางได้พบจอร์จ เคอร์คิสและจิมซึ่งทุกคนตามหาอยู่หลังจากนั้นทั้งหมดเดินทางกลับบ้านอย่างปลอดภัย และอัลตันมาเขียนเล่าเรื่องราวการเดินทางผจญภัยให้ผู้อ่านรับรู้

เรื่องราวใน *เพชรพระอุมา* จะมีรายละเอียดต่างไปจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* กล่าวคือเมื่อตัวละครเดินทางไปตามถนนเข้าสู่มรกตนครและทุกคนยกเว้นแงชายซึ่งแอบหนีไปสมทบกับพรรคพวกก่อนพร้อมด้วยอาวุธส่วนใหญ่ของทุกคนถูกทหารของสิงหราชควบคุมตัว เมื่อทุกคนถูกนำตัวมาพบสิงหราชมีการเจรจาต่อรองกันเพราะสิงหราชต้องการตัวแงชายที่หนีรอดไปได้ จากนั้นขณะเดินทางถูกพาตัวไปพบ ม.ร.ว.อนุชาและหนานอินซึ่งทุกคนตามหาอยู่ อนุชาและหนานอินเดินทางมาถึงที่นี่และถูกจับตัวขังไว้ ทุกคนถูกขังรวมกันแต่สามารถหนีออกไปได้โดยความช่วยเหลือของกุดะมะขุนนางผู้ใหญ่ของสิงหราชซึ่งกลับใจมาอยู่ฝ่ายแงชายและกองกำลังกู้ชาติ เมื่อหนีรอดออกมาจากที่คุมขังทุกคนมาสมทบกับแงชายและกองกำลังกู้ชาติช่วยเหลือแงชายชิงตำแหน่งกษัตริย์คืนมา สิงหราชและรหัสยะน้องชายตาย ทุกคนจึงไปคู่วงของวาชิกาซึ่งมีบทบาทคล้ายคลึงกับแม่เมดกาบูลใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แต่วาชิกาได้เด่นอนเฉยๆไม่สามารถเคลื่อนไหวหรือพูดจาได้เหมือนกาบูล และขณะเดินทางฆ่าวาชิกาได้ด้วยการเผาไฟ หลังจากวาชิกาตายแล้วแงชายพาทุกคนไปดูชุมเพชรพระอุมา หลังจากนั้นขณะเดินทางทั้งหมดยกเว้นแงชายและสำปาก็เดินทางกลับบ้านอย่างปลอดภัยพร้อมด้วยอนุชาและหนานอินซึ่งทุกคนเดินทางค้นหา

๔.๑.๑.๔ ตอนจบ

แม้ว่า *เพชรพระอุมา* และ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ปิดฉากเรื่องราวการผจญภัยของตัวละครด้วยจดหมายเหมือนกัน เพราะพนมเทียนได้รับอิทธิพลตอนจบมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* พนมเทียนไม่ลืมว่าการเดินทางผจญภัยของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* ตัวละครที่ใกล้ชิดกับรพินทร์มากที่สุดคนนอกเหนือจากแงชายแล้วก็คือคาริน ดังนั้นแม้ว่าพนมเทียนจะได้รับอิทธิพลการจบด้วยจดหมายมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ก็ไม่ลืมที่จะเปลี่ยนบุคคลที่เขียนจดหมายให้ถูกต้องตามความสัมพันธ์ของตัวละคร *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ไม่มีนางเอกผู้เขียนจดหมายมาถึงอัลตันคือเฮนรีเคอร์ติส ผู้เป็นนายจ้างซึ่งสนิทสนมกับอัลตันเป็นอย่างดี แต่เมื่อ *เพชรพระอุมา* มีตัวละครที่เป็นนางเอก พนมเทียนกำหนดให้ผู้เขียนจดหมายถึงรพินทร์คือคารินผู้เป็นคนรัก

จากการเปรียบเทียบในเรื่องอิทธิพลด้านโครงเรื่องแล้ว ผู้วิจัยพบว่าพนมเทียนได้รับอิทธิพลด้านโครงเรื่องในเรื่องของการออกเดินทางค้นหาขุมทรัพย์และตามหาคนที่หายสาบสูญ โดยมีแผนที่เป็นเครื่องนำทางมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ก็จริง แต่เป็นการได้รับอิทธิพลแล้วนำมาใส่รายละเอียดต่างๆเข้าไปมากมายจนน่าติดตามอ่านและตื่นเต็นกว่าเรื่องเดิม มีการแทรกเรื่องราวการล่าสัตว์ เรื่องลึกลับต่างๆเข้าไป ตัวละครมีการเสียดสีอันตรายนอกเหนือจากตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มากนักจนถือได้ว่า *เพชรพระอุมา* เป็นนวนิยายที่มีแบบฉบับเป็นของพนมเทียนเอง แม้ว่าจะได้รับอิทธิพลส่วนหนึ่งมาจากนวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ก็ตาม

๔.๑.๒ ตัวละคร

ตัวละครเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่พนมเทียนได้รับอิทธิพลมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* มีตัวละครจาก *เพชรพระอุมา* หลายตัวที่เหมือนตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เช่น รพินทร์ ไพรวลัยกับอัลลัน ควอเตอร์แมน แงชายกับอัม โบปา วาชิกากับกาตุล เป็นต้น จนสามารถกล่าวได้ว่าพนมเทียนสร้างสรรค์ตัวละครเหล่านั้นโดยได้รับอิทธิพลมาจากตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แต่ถึงแม้ว่าตัวละครสำคัญใน *เพชรพระอุมา* จะมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แต่พนมเทียนได้สร้างให้ตัวละครสำคัญเหล่านั้นมีลักษณะเฉพาะตัวจนแทบจะไม่เหมือนตัวละครเดิมจากต้นฉบับด้วยการนำอิทธิพลที่ได้รับมาผสมผสานเข้ากับประสบการณ์ของคนและบุคลิกของคนรอบข้าง (ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ, ๒๕๕๑) รวมทั้งเพิ่มบทบาทของตัวละครเหล่านั้นให้มีมากขึ้น ตัวอย่างเช่น พนมเทียนสร้างตัวละครแงชายขึ้นมาจากอัม โบปาแต่แงชายไม่ได้มีบุคลิกลักษณะเหมือนอัม โบปาทั้งหมด ทั้งยังมีบทบาทสำคัญกับเรื่องมากกว่าที่อัม โบปามี การสร้างตัวละครแบบนี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์และความสามารถของพนมเทียนได้เป็นอย่างดี ตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียนในการสร้างตัวละครให้มีลักษณะเฉพาะคนและแตกต่างไปจากตัวละครที่เป็นต้นแบบได้แก่ รพินทร์ ไพรวลัย แงชาย วาชิกา บุญคำ จัน เกิด เส่ย อรชุน กุตะมะ อนุชา หนานอิน คาริน และเมยานี

๔.๑.๒.๑ รพินทร์ ไพรวลัย และ อัลลัน ควอเตอร์แมน

รพินทร์ ไพรวลัยเป็นพรานนำทางใน *เพชรพระอุมา* เป็นตัวละครที่เทียบได้กับอัลลัน ควอเตอร์แมน จาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เพราะตัวละครทั้งสองตัวนี้ทำหน้าที่เป็นพรานนำทางผู้มีความสามารถมากในการเดินป่า เป็นเจ้าของแผนที่ที่ใช้เดินทางและเป็นบุคคลสุดท้ายที่พบกับผู้หายสาบสูญ และรู้ว่าพวกเขาเดินทางไปที่ไหนเหมือนกัน ถึงแม้ว่ารพินทร์จะมาจากอัลลัน ควอเตอร์แมน แต่ลักษณะของตัวละครบุคลิกและลักษณะนิสัยของรพินทร์ไม่เหมือนกับอัลลัน ซึ่งเป็นต้นแบบ ทั้งนี้เป็นเพราะเมื่อพนมเทียนนำตัวละครตัวนี้มาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* พนมเทียนได้เปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมลักษณะต่างๆ เข้าไปจนไม่เหมือนอัลลันใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* อัลลันเป็นชายแก่มีอายุประมาณ ๕๕-๕๖ ปี มีความสามารถในการนำทางเดินป่าล่าสัตว์มีลูกชายหนึ่งคนกำลังเรียนแพทย์อยู่ เคยเข้าเป็นทหารเข้าร่วมสงคราม ลักษณะนิสัยอื่นๆ ไม่ปรากฏ แต่ รพินทร์ ไพรวลัย เป็นชายหนุ่มอายุสามสิบกว่าปีเป็นผู้ที่มีความสามารถในเรื่องการเดินป่าล่าสัตว์มาก ก่อนที่จะมาเป็นพรานป่าเขาเป็นตำรวจตระเวนชายแดนมีศรัทธาตำรวจเอก เป็นคนที่มีความกตัญญูสูง มีแม่ที่ซรามากต้องเลี้ยงดู เป็นคนตัวเล็กร่างเพรียวไม่สูงมากนัก ชอบทำหน้าที่ตาย ซึ่งคุณฉัตรชัยหรือพนมเทียนกล่าวว่าลักษณะส่วนหนึ่งของรพินทร์มาจากตัวเองและเพื่อนบางคน

“...ผมก็เขียนไต่ลงไปในตัวละครโดยที่ไม่มีเจตนาว่าตัวเองจะไปเป็นตัวนั้นหรือ...รพินทร์ถ้าคุณคุณให้คือจะเป็นคนร่างเพรียว เล็ก คุณคุณตัวผม ผมไม่ใช่คนใหญ่โตอะไร ผมจะมีรูปร่างเล็ก แต่คนเราจะเล็กหรือใหญ่จะอยู่ที่น้ำใจ...ผมรับได้ครึ่งๆกลางๆว่า บางส่วนมาจากตัวผม บางส่วนก็มาจากสิ่งที่ผมเห็น บางคนก็มีอยู่แล้วเอาผสมผสานกัน อย่างผมไม่น่าจะเป็นคนตายด้านอย่างรพินทร์ แต่ผมเห็นเพื่อนผมบางคน...หน้าแข็ง กระด้างเป็นหินอยู่ตลอดเวลา ไม่ค่อยจะยิ้มก็เลยเอามาใส่...”

(ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ, สัมภาษณ์, ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑)

การที่พนมเทียนสร้างให้รพินทร์เป็นชายหนุ่มอายุสามสิบกว่ามีลักษณะบางอย่างที่ถอดแบบมาจากตนเองและเพื่อนบางคน สิ่งที่ถอดแบบมาจากตนเองคือเรื่องของรูปร่างลักษณะที่เป็นร่างเพรียวไม่ค่อมสูง ฝีมือการยิงปืนและการเดินป่า การเป็นตำรวจ เมื่อรพินทร์เป็นชายหนุ่มอายุประมาณสามสิบกว่าปีจึงเป็นไปได้ที่จะมีลูกชายที่กำลังเรียนแพทย์ พนมเทียนจึงเปลี่ยนให้รพินทร์มีแม่ซึ่งชรามากแล้วต้องคอยดูแลแทน ทั้งหมดนี้ทำให้รพินทร์มีบุคลิกลักษณะที่ไม่เหมือนกับอีลตัน ควอเตอร์แมน แม้ว่าจะเป็นตัวละครที่ทำหน้าที่เป็นพรานนำตัวละครอื่นๆออกเดินทางตามแผนที่ที่มีอยู่เหมือนกัน

๔.๑.๒.๒ แงชาย และ อัมโบปา

แกชายเป็นตัวละครที่พนมเทียนนำมาจากตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ที่ชื่ออัมโบปา เหตุที่กล่าวว่าพนมเทียนสร้างแกชายขึ้นมาจากอัมโบปาเพราะการปรากฏตัวของตัวละครทั้งสองนี้เหมือนกัน กล่าวคือทั้งแกชายและอัมโบปาเป็นคนร่างสูงใหญ่ ไม่ปรากฏเชื้อชาติที่แน่นอน อาสารับใช้และร่วมเดินทางไปด้วยโดยไม่ต้องการค้าจ้างใดๆทั้งสิ้น และเมื่อถึงนครลึกลับอันเป็นจุดหมายแล้วตัวละครทั้งสองตัวนี้กลายเป็นกษัตริย์ที่แท้จริงของนครแห่งนั้นกลับไปทีนั้นเพื่อชิงตำแหน่งกษัตริย์ของตนคืนมาเหมือนกัน รวมทั้งการแสดงออกบางอย่างของแกชายเหมือนกับอัมโบปา แต่แกชายจะมีบทบาทต่างจากอัมโบปา

ระหว่างการเดินทางอัมโบปาทำหน้าที่ติดตามคอยรับใช้นายจ้างเท่านั้นจะไม่มียบทบาทอะไรที่เด่นมากนัก อัมโบปาจะมีบทบาทสำคัญขึ้นมาอีกครั้งตอนที่ตัวละครเดินทางถึงภูคว่านาส์-แลนค์ คือแสดงคนว่าตนเองคืออิกโนสด้วยการแสดงรอยสักรูปแมงป่องกลางลำตัวและต่อสู้กับทวารลากษัตริย์พระราชเพื่อชิงตำแหน่งกษัตริย์คืนมา

แกชายกลับตรงกันข้ามกับอัมโบปา แกชายเป็นตัวละครตัวหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญใน

เพชรพระอุมา ทำหน้าที่เป็นคู่ปรับและคู่คิดคนสำคัญของรพินทร์ มีความฉลาดเจ้าเล่ห์และชอบลองเชิงรพินทร์อยู่ตลอดเวลา มีความเป็นมาน่าสนใจกว่าอัม โบปาซึ่งเป็นเพียงชาวแอฟริกาธรรมดาคนหนึ่ง แต่เงชายเคยเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย เคยเป็นทหารกะเหรี่ยงมียศร้อยโท ก่อนจะออกมาเป็นพรานป่า จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวรรณคดีอังกฤษจากมหาวิทยาลัยบอมเบย์ประเทศอินเดีย พนมเทียนกล่าวว่าลักษณะบางส่วนของเงชายโดยเฉพาะในเรื่องของการศึกษาพนมเทียนนำมาจากประวัติของตนเอง นั่นคือจบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยบอมเบย์ ส่วนในเรื่องบุคลิกลักษณะนิสัยของเงชายที่ปรากฏในเรื่องไม่ได้มาจากพนมเทียน แต่เป็นการผสมผสานบุคลิกมาจากคนอื่นๆที่ที่พนมเทียนรู้จัก เงชายจะมีบทบาทสำคัญตลอดเรื่อง เมื่อเงชายเปิดเผยว่าตนเองคือจักราชกษัตริย์ที่แท้จริงแห่งมรกตนคร หลักฐานที่ยืนยันฐานะของเงชายคือปานรูปงจักรที่กลางฝ่ามือขวา ต่างจากอัม โบปาซึ่งมีรอยสักเป็นรูปแมงป่องอยู่กลางฝ่ามือ

การที่พนมเทียนสร้างตัวละครเงชายให้มีบทบาทสำคัญเทียบเคียงกับรพินทร์ซึ่งเป็นพระเอกของเรื่อง ทำให้เงชายมีบุคลิกลักษณะและการแสดงออกที่ไม่เหมือนกับอัม โบปาจนดูเหมือนว่าเงชายคือตัวละครตัวหนึ่งที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอัม โบปาเลยเพียงแค่มาสมัครขอเดินทางไปด้วย โดยมีจุดประสงค์เพื่อไปชิงตำแหน่งกษัตริย์คืนแคว้นอยู่เหมือนกัน โดยบังเอิญเท่านั้น การสร้างตัวละครตัวหนึ่งจากต้นแบบที่ไม่มีความสำคัญอะไรมากไปกว่าการเป็นลูกหาบทำหน้าที่รับใช้ตัวละครสำคัญตลอดการเดินทางและกลายเป็นกษัตริย์ในตอนจบให้กลายเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญกับเรื่อง เป็นตัวละครที่ทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างตื่นเต้นและสนุกสนานจนกล่าวได้ว่าเป็นตัวละครเอกตัวหนึ่งของเรื่องไม่ใช่เรื่องง่ายนัก เพราะการสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละครที่มีอยู่แล้วให้แตกต่างไปจากตัวละครเดิมโดยที่บทบาทบางตอนยังเหมือนเดิมอยู่เป็นเรื่องที่ยากมาก แต่พนมเทียนสามารถทำได้ยอดเยี่ยม ตัวละครเงชายเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียนผู้ประพันธ์ที่รับตัวละครตัวนี้มาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แล้วสร้างให้ตัวละครตัวนี้มีลักษณะเฉพาะตนจนเหมือนกับไม่ได้รับอิทธิพลมาเลยแม้แต่น้อย

๔.๑.๒.๓ บุญคำ จัน เกิด เสี่ย และ โกษา ทอม เวนต์ไวเกล คิว

บุญคำจันเกิดเสี่ยเป็นตัวละครที่พนมเทียนดัดแปลงมาจากโกษา ทอม เวนต์ไวเกลและคิว ลูกหาบทั้งสี่คน ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เหตุที่กล่าวว่าพนมเทียนได้รับอิทธิพลตัวละครชุดนี้มาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เพราะบุญคำจันเกิดและเสี่ยเป็นพรานสี่คนซึ่งเป็นลูกน้องคนสนิทของรพินทร์ เคยร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกันและรพินทร์จัดให้พรานทั้งสี่คนนี้เดินทางไปหาขุมทรัพย์ด้วยกัน ถ้าพนมเทียนไม่ได้รับอิทธิพลในการสร้างตัวละครทั้งสี่นี้มาจากโกษา ทอม เวนต์ไวเกล

และควาแล้วพรานซึ่งเป็นลูกน้องคนสนิทคู่มือของพรานทั้งสี่คนคือโกษา ทอม เวนคโวเกลและควาเป็นลูก
 เดินทางไปด้วยเหมือนกับที่อัลตันจัดให้พรานทั้งสี่คนคือโกษา ทอม เวนคโวเกลและควาเป็นลูก
 หาวร่วมเดินทางร่วมเดินทางไปด้วยกันเพราะเคยร่วมงานกันมาก่อน ถึงแม้ว่าพนมเทียนจะได้รับ
 อิทธิพลในการแต่งตัวละครทั้งสี่ตัวนี้มาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แต่พนมเทียนได้สร้างสรรค์
 ลักษณะของตัวละครทั้งสี่ตัวนี้ให้มีความสำคัญกับเรื่องมากกว่าที่โกษา ทอม เวนคโวเกลและควา
 ซึ่งทำหน้าที่เป็นคนคอยติดตามรับใช้เท่านั้น กล่าวโดยสรุปแล้วบุญคำมีลักษณะเป็นพรานแก่
 กระล่อนเจ้าคารมและมีเวทมนต์คาถาพอสมควร ขณะที่จัน เกิด เส่ยมีบทบาทน้อยกว่าเมื่อเทียบกับ
 บุญคำ คอยเป็นลูกคู่ให้บุญคำและคอยขัดคอบบุญคำบ้างในบางครั้ง และทั้งสี่คนนี้ไม่มีใครได้
 รับอันตรายถึงขั้นเสียชีวิตเหมือนอย่างที่ว่าตายขณะที่กำลัง และเวนคโวเกลหนาวตายอยู่ในถ้ำที่
 ตัวละครพบซากศพผู้เขียนแผนที่ บุญคำ จัน เกิด และเส่ย เป็นตัวละครที่ทำให้นวนิยายเรื่อง
เพชรพระอุมา มีความสนุกสนานและมีตลกเเทรกอยู่นอกเหนือไปจากความตื่นเต้นการผจญภัยและ
 ความลึกลับ เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียนที่รับเอาตัวละครทั้งสี่นี้มาจาก
คิงโซโลมอนส์ไมนส์ แล้วสามารถสร้างสรรค์แต่งเติมตัวละครทั้งสี่นี้ให้เป็นอย่างมากกว่าที่ตัวละครทั้ง
 สี่ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เป็น

๔.๑.๒.๔ อรชุน กุตะมะ และอินฟาคุส

คิงโซโลมอนส์ไมนส์ มีตัวละครตัวหนึ่งชื่ออินฟาคุส เป็นชาวภูฏาน่าส์แลนด์มีอำนาจอยู่
 ในนครแห่งนั้นและเป็นญาติของอัมโบปาคอยให้ความช่วยเหลืออัมโบปาในการทำสงครามชิง
 ตำแหน่งกษัตริย์ พนมเทียนได้รับอิทธิพลของตัวละครตัวนี้มาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เพราะใน
เพชรพระอุมา มีตัวละครที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือแงชายในการทำสงครามชิงตำแหน่งกษัตริย์เหมือนกับ
 อินฟาคุสช่วยเหลืออัมโบปา สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียนที่เกี่ยวข้องกับตัว
 ละครตัวนี้คือแทนที่พนมเทียนรับอิทธิพลตัวนี้มาแล้วเขียนลงไปในนวนิยายของเขาเท่านั้น แต่
 พนมเทียนได้เพิ่มเติมบทบาทหน้าที่และตัวละครเข้าไปให้มีมากขึ้น จากอินฟาคุสตัวละครตัวหนึ่ง
 กลายเป็นอรชุนและกุตะมะตัวละครสำคัญสองตัวที่คอยให้ความช่วยเหลือแงชายในการทำ
 สงครามชิงตำแหน่งกษัตริย์

อินฟาคุส เป็นญาติผู้ใหญ่ของอัมโบปา เป็นทหารสำคัญของภูฏาน่าส์แลนด์ที่มีกองกำลัง
 อยู่ในควบคุมของตน เมื่อมีสงครามเกิดขึ้นอินฟาคุสสั่งให้กองทหารของตนเข้าร่วมทำสงครามช่วย
 เหลืออัมโบปา อรชุนและกุตะมะเป็นขุนนางในกษัตริย์องค์ก่อน เมื่อสิงหราชตั้งตนเป็นกษัตริย์
 อรชุนและกุตะมะไม่พอใจในตัวสิงหราชเพราะถือว่าเป็นทรราชแต่การแสดงออกของตัวละครทั้ง
 สองไม่เหมือนกัน อรชุนแยกตัวออกมาแสดงตนเป็นปฏิปักษ์กับสิงหราชอย่างเปิดเผยสร้างกองกำลัง

กู่ชาติไว้คอยก่อวณสิงหราชและคอยวันที่เงชชวยกลับมาชิงตำแหน่งกษัตริย์คืน กุตะมะไม่พอใจที่สิงหราชตั้งตนเป็นกษัตริย์เหมือนที่อรชุนรู้สึกรู้สีกแต่การแสดงออกไม่เหมือนอรชุน กุตะมะยังคงรับราชการเป็นขุนนางของสิงหราชต่อไปเปลือกนอกแสดงตนเองว่าอยู่ฝ่ายสิงหราชแต่ในความเป็นจริงเป็นผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลืออรชุนอยู่อย่างลับๆในการทำสงครามก่อวณสิงหราชคอยเงชชวยให้กลับมา เมื่อจักรราชกลับมาในนามของเงชชวยกุตะมะจึงออกมาอยู่ฝ่ายจักรราชและอรชุนอย่างเปิดเผยและเสียดชีวิตระหว่างการทำสงคราม

แม้พนมเทียนเปลี่ยนอินฟาคุสซึ่งเป็นคนคนเดียวให้เป็นอรชุนและกุตะมะตัวละครทั้งสองตัวที่มีบทบาทสำคัญในการทำสงครามชิงตำแหน่งกษัตริย์ แต่หลังจากสงครามเสร็จสิ้นลงและกุตะมะเสียดชีวิตระหว่างการทำสงคราม ผู้ที่ช่วยเหลือจักรราชในการบริหารแผ่นดินมีเพียงอรชุนคนเดียวซึ่งเหมือนกับที่อินฟาคุสช่วยอัมโบปบริหารบ้านเมือง การที่พนมเทียนเปลี่ยนตัวละครตัวเดียวให้กลายเป็นสองตัวคอยช่วยเหลือทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังเป็นการเปลี่ยนที่สมเหตุสมผลทำให้เรื่องราวดำเนินต่อไปอย่างน่าติดตามว่าตัวละครทั้งสองตัวนี้จะมืบทบาทอะไรบ้างในเรื่อง และในตอนท้ายพนมเทียนยังกำหนดให้ตัวละครทั้งสองนี้เสียดชีวิตหนึ่งมีชีวิตอยู่หนึ่งเป็นการลดบทบาทของตัวละครที่ไม่จำเป็นที่จะต้องมือยู่ต่อไปได้อย่างสมเหตุสมผล พนมเทียนรับอิทธิพลตัวละครตัวนี้มาจากอินฟาคุสแล้วสร้างตัวละครตัวเดียวนั้นให้กลายเป็นตัวละครสองตัว และสุดท้ายตัวละครทั้งสองตัวจะเหลืออยู่เพียงตัวเดียวเหมือนกับตัวละครต้นแบบ เป็นการแสดงให้เห็นว่าพนมเทียนรับอิทธิพลเกี่ยวกับตัวละครตัวนี้มาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ แล้วเพิ่มเติมบทบาทเข้าไปจนเหมือนกับว่าไม่ได้รับอิทธิพลในการสร้างตัวละครมาจาก คิงโซโลมอนส์ไมนส์ เลย

๔.๑.๒.๕ วาชิกา และกากุล

ตัวละครที่สำคัญอีกหนึ่งใน คิงโซโลมอนส์ไมนส์ ได้แก่ กากุล กากุลเป็นแม่มดที่มีอายุหลายร้อยปี และเป็นผู้อยู่เบื้องหลังทวลาในการฆ่ากษัตริย์องค์ก่อนแล้วตั้งตนเป็นกษัตริย์ พนมเทียนนำตัวละครตัวนี้มาใส่ไว้ใน เพชรพระอุมา โดยให้ชื่อว่า วาชิกา วาชิกาเป็นแม่มดมีอายุประมาณ ๔๐๐ ปี เป็นผู้ที่สนับสนุนให้สิงหราชฆ่ากษัตริย์องค์ก่อนแล้วตั้งตนเป็นกษัตริย์แห่งมรกตนคร การที่กล่าวว่าพนมเทียนสร้างตัวละครวาชิกาขึ้นมาจากกากุลเพราะตัวละครกากุลและวาชิกามีลักษณะเหมือนกันคือเป็นแม่มดที่มีอายุหลายร้อยปี เป็นผู้อยู่เบื้องหลังกษัตริย์ทรราชเหมือนกัน และเป็นคนที่ผู้เขียนแผนที่ในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้เอ่ยถึงไว้ในแผนที่เหมือนกัน แต่ตัวละครทั้งสองตัวนี้มีลักษณะที่แตกต่างกัน

กากุล เป็นแม่มดที่มีอายุหลายร้อยปี แต่ยังสามารถเคลื่อนไหว หรือพุดจาได้ตอบกับตัว

ละครตัวอื่นๆ ได้และตายเพราะถูกประคูดหินในขุมทรัพย์ทับตาย แม้กาถูลจะเป็นแม่มดแต่ก็ยังมีลักษณะของมนุษย์อยู่ คือสามารถตายได้เพราะอุบัติเหตุ เมื่อพนมเทียนนำตัวละครตัวนี้มาใส่ไว้ใน *เพชรพระอุมา* พนมเทียนเพิ่มลักษณะบางประการเข้าไปอีกทำให้วาชิกาไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา กลายเป็นอมมนุษย์ที่ยังชีพอยู่ได้ด้วยเลือดสดๆของหญิงพรหมจารี วาชิกากินเลือดหญิงสาวพรหมจารีเป็นอาหาร ทุกๆเจ็ดวันจะมีหญิงสาวพรหมจารีถูกฆ่าสังเวชนำเลือดมาให้วาชิกาค้มกิน นางมีอายุหลายร้อยปีแก่ชรามากจนเคลื่อนไหวร่างกายไม่ได้ได้แต่นอนเฉยๆคอยควบคุมบัญชาสิงหราชเสียดและอำนาจจิต ไม่มีหนทางใดที่จะฆ่าวาชิกาให้ตายได้ด้วยวิธีการธรรมดา ขนาดพรินทร์นำตัวนางมาเผาไฟให้ตายทั้งเป็นนางยังไม่เป็นอันตาย มีวิธีเดียวที่จะจัดการกับนางได้คือต้องใช้ประจำเดือนสตรีมาล้างอาถรรพ์ของวาชิกาก่อนจึงสามารถเผาวาชิกาสำเร็จ

การที่วาชิกามีลักษณะเช่นนี้เป็นความสามารถของพนมเทียนที่สร้างให้ตัวละครวาชิกามีความลึกซึ้งและน่ากลัวกว่ากาถูลที่มีลักษณะของมนุษย์ธรรมดาแต่มีเวทย์มนต์ แม้ว่าวาชิกาในเรื่องไม่มีบทบาทมากเท่ากาถูลแต่สิ่งที่ผู้อ่านสามารถรู้สึกได้คือความลึกซึ้งน่ากลัวของวาชิกา

๔.๑.๒.๖ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ หนานอิน และ จอร์จ เคอร์ติส จิม

ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ และหนานอินเป็นตัวละครอีกหนึ่งชุดที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียน ตัวละครที่หายสาบสูญใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* คือจอร์จ เคอร์ติสและจิม ตัวละครทั้งสองตัวนี้ไม่มีบทบาทสำคัญอะไรกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ตัวละครทั้งสองตัวนี้เป็นเพียงสาเหตุที่ทำให้ตัวละครสำคัญ เช่น อัลตันและเซอร์เฮนรี เคอร์ติส ออกเดินทางค้นหา ตลอดเวลาที่เรื่องราวดำเนินไปตัวละครทั้งสองนี้ถูกตัวละครอื่นๆเอ่ยถึงเท่านั้น จอร์จ เคอร์ติสและจิมปรากฏตัวขึ้นในตอนจบของนวนิยายเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เมื่อเรื่องราวทุกอย่างจบลงแล้วคณะเดินทางออกจากภูคว่านาส์แลนด์เพื่อเดินทางกลับบ้านระหว่างเส้นทางจากกลับจึงพบกับจอร์จและจิมที่พวกเขาตามหา พนมเทียนรับอิทธิพลตัวละครจอร์จและจิมมาเปลี่ยนเป็นม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิและหนานอิน

การที่กล่าวว่าพนมเทียนสร้างม.ร.ว.อนุชา และหนานอินขึ้นมาจากจอร์จเคอร์ติสและจิม เพราะตัวละครชุดนี้มีลักษณะและเรื่องราวการเดินทางที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือเป็นตัวละครที่เดินทางไปยังนครลึกลับเพื่อแสวงโชคหาขุมทรัพย์แล้วหายสาบสูญจนเป็นสาเหตุให้ตัวละครอื่นๆต้องติดตามค้นหาเหมือนกัน ก่อนที่จะออกเดินทางจอร์จ เคอร์ติสทะเลาะกับพี่ชายคือเฮนรี เคอร์ติสอย่างรุนแรงจึงออกจากบ้านและเปลี่ยนชื่อเป็นเนวิลล์เหมือนกับที่อนุชาทะเลาะกับพี่ชายคือเชษฐาอย่างรุนแรงจึงออกจากบ้านและเปลี่ยนชื่อเป็นชด ประชากร จิมเป็นตัวละครที่เคยพบอัม โปปา

และแม่ตอนที่อัมโบปายังเป็นเด็กและหนีออกมาจากภูคว่านาส์แลนด์ จึงแน่ใจว่าขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนมีอยู่จริงจึงชวนจอร์จเคอร์ติสเดินทางค้นหา เหมือนกับที่หนานอินเคยช่วยเหลือแองชายกับแม่ตอนที่หนีออกมาจากมรกตนครเมื่อแม่ของแองชายตาย หนานอินพาแองชายไปฝากไว้กับพระรุคงค์ หนานอินจึงชวนอนุชาเดินทางค้นหาขุมเพชรเพราะแน่ใจว่าขุมเพชรพระอูมามีอยู่จริง และตัวละครชุดนี้จากทั้งสองเรื่องได้พบกับพรานนำทางคืออัลตันและรพิทท์ก่อนที่จะออกเดินทางไปค้นหาเพชรเหมือนกัน

ถึงแม้ว่าพนมเทียนจะสร้างตัวละครอนุชาและหนานอินขึ้นมาจากจอร์จเคอร์ติสและจิมแต่พนมเทียนได้สร้างให้อนุชาและหนานอินมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องมากกว่าจอร์จและจิม เพราะแทนที่พนมเทียนจะให้คณะผู้ติดตามค้นหาพบอนุชาและหนานอินในเส้นทางจากกลับเหมือนที่ตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* พบจอร์จและจิม แต่พนมเทียนกลับให้ตัวละครทั้งหมดได้พบกันในคุกของมรกตนคร ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* จอร์จและจิมเดินทางไปไม่ถึงภูคว่านาส์แลนด์ แต่อนุชาและหนานอินใน *เพชรพระอูมา* เดินทางไปถึงมรกตนครและถูกจับขังคุกไว้ และเมื่อรพิทท์พร้อมทั้งคณะพบอนุชาและหนานอินแล้วทั้งหมดรวมมือกันช่วยแองชายซึ่งตำแหน่งกษัตริย์คืนมา ในขณะที่จอร์จและจิมไม่มีส่วนช่วยเหลืออัมโบปาในการชิงตำแหน่งกษัตริย์คืนแต่อนุชาและหนานอินมีส่วนช่วยเหลือแองชายในการชิงตำแหน่ง

ม.ร.ว.อนุชาและหนานอิน เป็นตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียนในการสร้างตัวละครอย่างหนึ่ง เพราะแม้ว่าพนมเทียนรับอิทธิพลของตัวละครทั้งสองนี้มาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แล้วไม่ได้เปลี่ยนแปลงลักษณะและเรื่องราวของตัวละครทั้งสองนี้มากเท่าใดนัก แต่สิ่งที่พนมเทียนทำคือเพิ่มบทบาทของตัวละครทั้งสองนี้ให้มากขึ้นจนกลายเป็นตัวละครที่สำคัญกับเรื่องมากกว่าที่จอร์จ เคอร์ติสและจิมมี

๔.๑.๒.๗ คารินและเมยานี

คารินและเมยานีเป็นตัวละครกลุ่มนางเอกซึ่งเป็นตัวละครสำคัญอีกกลุ่มหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เป็นนวนิยายผจญภัยที่ไม่มีนางเอก ตัวละครเอกหญิงอยู่สองตัวคือกาบูลและฟูลาตาแต่ตัวละครทั้งสองตัวนั้นก็ไม่ใช่นางเอกเพราะกาบูลเทียบได้กับนางร้าย ส่วนฟูลาตาซึ่งเป็นชาวภูคว่านาส์แลนด์ซึ่งผู้ช่วยชีวิตนางไว้ไม่ให้ถูกกาบูลฆ่า นางเลยจงรักภักดีและติดตามผู้ฟูลาตาตายเพราะพยายามขัดขวางไม่ให้กาบูลฆ่าอัลตันเฮนรีและกูดภายในถ้ำที่ขุมทรัพย์แต่ฟูลาตาก็ไม่ใช่นางเอกเพราะมีบทบาทในการดำเนินเรื่องไม่มากนัก เมื่อพนมเทียนรับอิทธิพลด้านตัวละครมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แต่ในนวนิยายเรื่องนั้นไม่มี

นางเอก พนมเทียนจึงสร้างตัวละครนางเอกขึ้นมาเพราะมีความคิดเห็นว่าถ้านวนิยายเรื่องไหนไม่มีนางเอกเรื่องก็จะไม่สนุกเท่าที่ควร เพราะฉะนั้น “..นวนิยายไทยจำเป็นต้องมีนางเอก...” (ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ, สัมภาษณ์, ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑) นางเอกที่พนมเทียนสร้างขึ้นไม่ได้มีเพียงตัวเดียวแต่มีถึงสองได้แก่ ม.ร.ว.คาริน วราฤทธิ์ และ เมยานี การที่พนมเทียนต้องสร้างนางเอกขึ้นมาถึงสองตัวเป็นเพราะในการแตงนวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* ผู้แต่งวางตัวละครเอกไว้สองตัวคือ รพินทร์และแจ๊ซซึ่งมีบทบาทเท่าเทียมกัน ดังนั้นเมื่อจะต้องสร้างนางเอกขึ้นมาจึงจำเป็นต้องสร้างขึ้นมาถึงสองตัว คารินเป็นนางเอกคู่กับรพินทร์ เมยานีสาวมรดกคนครลูกสาวของอรชุนคู่กับแจ๊ซ ลักษณะของตัวละครกลุ่มนางเอกสองตัวนี้พนมเทียนสร้างขึ้นโดยไม่ได้รับอิทธิพลมาจากเรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์*

จากตัวอย่างของตัวละครที่ยกมานี้ทำให้เห็นว่าแม้พนมเทียนจะได้รับอิทธิพลด้านตัวละครมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แต่พนมเทียนไม่ได้นำตัวละครเหล่านั้นมาแล้วเปลี่ยนชื่อเท่านั้นแต่ยังเพิ่มรายละเอียดต่างๆ ให้ตัวละครเหล่านั้นอีกหลายอย่าง ทำให้ตัวละครแต่ละตัวที่ปรากฏใน *เพชรพระอุมา* มีลักษณะเฉพาะตนและบทบาทเพิ่มมากขึ้น ตัวละครตัวไหนที่มีบทบาทใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ไม่มากนักพนมเทียนก็เพิ่มบทบาทใน *เพชรพระอุมา* ให้มีมากยิ่งขึ้นดังเช่นตัวละครกลุ่มลูกจ้างได้แก่บุญคำ จัน เกิดและเส่ย พนมเทียนดัดแปลงมาจากโกษา ทอม คิวา และเวนดไวเกล ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ซึ่งทำหน้าที่เป็นเพียงลูกหาบคอยติดตามกลุ่มนายจ้างไม่มีบทบาทอะไรมากนักให้กลายมาเป็นบุญคำ จัน เกิดและเส่ยซึ่งเป็นตัวละครสำคัญเป็นกลุ่มตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง เป็นตัวละครกลุ่มที่สร้างความสนุกสนานและตลกให้กับนวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* ตัวละครกลุ่มนายจ้างพนมเทียนก็เพิ่มบทบาทให้มากยิ่งขึ้นกว่าที่มีในนวนิยายต้นแบบ หรือ คะหยิ่น ผู้ร่ำรวยบ้านหลังช้างที่คณะเดินทางฝากเกวียนไว้ก่อนที่จะเดินทางเข้าดงมรณะเป็นหนึ่งในคณะเดินทาง ทั้งที่ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เพียงแต่ถึงนายบ้านซึ่งร่ำรวยคนนี้เพียงบอกว่าชื่อโลเบงกาและไม่มีบทบาทอะไรในเรื่อง แต่พนมเทียนเพิ่มตัวละครกะหยิ่นเข้ามาให้มีบทบาทสำคัญสร้างสีสันให้กับเรื่องได้อย่างดีเยี่ยม หรือตัวละครที่ชื่ออิวานส์ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องราวของขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนให้อัลลันฟังเป็นคนแรก พนมเทียนรับตัวละครตัวนี้มาแล้วผสมผสานเข้ากับบุคลิกลักษณะและความสามารถของคนี่พนมเทียนรู้จัก บุคคลคนนั้นได้แก่คุณตาและคุณปู่ของพนมเทียนผู้เป็นพรานเป็นคนแรกที่สอนวิธีการเดินป่าให้กับพนมเทียน(ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ, สัมภาษณ์, ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑) จากอิวานส์คุณตาและคุณปู่กลายเป็นหนานไพรซึ่งเป็นครูพรานคนหนึ่งของรพินทร์ เป็นคนหนึ่งที่สอนวิชาการเดินป่าให้รพินทร์ และเป็นคนแรกที่เล่าเรื่องราวของขุมเพชรพระอุมาให้รพินทร์ฟัง

กล่าวได้ว่าในเรื่องของการสร้างตัวละครใน *เพชรพระอุมา* พนมเทียนรับอิทธิพลด้าน

ตัวละครมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* และเพิ่มเติมลักษณะต่างๆของบุคคลที่พนมเทียนรู้จักเข้าไป ทำให้ตัวละครเหล่านั้นมีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างไปจากต้นแบบ ตัวละครใดมีบทบาทน้อยก็เพิ่มบทบาทให้มากขึ้น ตัวละครบางตัวไม่ปรากฏใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แต่พนมเทียนสร้างเพิ่มขึ้นมา และบุคลิกลักษณะของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* ที่ต่างไปจากตัวละครต้นแบบเกิดขึ้นจากการสร้างสรรค์ของพนมเทียนจนมีแบบฉบับเฉพาะตนเอง จนกระทั่งคล้ายกับว่าพนมเทียนสร้างตัวละครเหล่านี้ขึ้นมาเองทั้งหมดไม่ได้รับอิทธิพลมาจากตัวละครใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ของ เซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ด เลยแม้แต่น้อย สิ่งต่างๆเหล่านี้เป็นการแสดงให้เห็นถึงอัจฉริยภาพของพนมเทียนได้เป็นอย่างดี

๔.๑.๓ ฉาก : จากตะวันตกมาเป็นตะวันออก

สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการแตงนวนิยายที่มีอยู่มากมายของพนมเทียนที่มีใน *เพชรพระอุมา* มีหลายอย่าง ฉากก็เป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถนั้น จากการศึกษาวิจัยพบว่าพนมเทียนได้รับแรงบันดาลใจในการแตงนวนิยายผจญภัยเรื่อง *เพชรพระอุมา* มาจากนวนิยายผจญภัยของเซอร์ไรเดอร์ แฮกการ์ด เรื่อง *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ฉากที่ปรากฏใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เป็นดินแดนที่อยู่ในทวีปแอฟริกา พนมเทียนเปลี่ยนป่าในทวีปแอฟริกาให้เป็นป่าชายแดนไทย-พม่าได้อย่างสมบูรณ์ ดังเช่น

เดอร์บัน (Durban) จุดเริ่มต้นของการเดินทางใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* กลายเป็น หนองน้ำแห้ง จุดเริ่มต้นของการเดินทางใน *เพชรพระอุมา*

อินยาติ(Inyati)ที่ทำการค้าขายชายแดน เป็นสถานที่ซึ่งคณะเดินทางใน*คิงโซโลมอนส์ไมนส์* แยกทางจากเกวียนซึ่งใช้บรรทุกของที่ใช้เดินทางตั้งแต่เริ่มแรกและเริ่มต้นเดินทางตามแผนที่เข้าสู่ทะเลทราย อินยาติ กลายมาเป็น หล่มช้าง ใน *เพชรพระอุมา* หล่มช้างเป็นสถานที่ที่คณะเดินทางแยกทางจากลูกจ้างและเกวียนที่ใช้ขนสัมภาระซึ่งใช้เดินทางในตอนแรก และออกเดินทางตามแผนที่เข้าสู่ดงมรณะ

กุ๊กวานัสแลนด์ (Kukuanasland) นครลึกลับที่ตั้งของขุมทรัพย์อันเป็นจุดหมายของการเดินทางในตามแผนที่ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* กลายเป็นมรกตนคร นครลึกลับที่ตั้งขุมเพชรอันเป็นจุดหมายของการเดินทางตามแผนที่ใน *เพชรพระอุมา*

การเปลี่ยนป่าและชื่อสถานที่ในแอฟริกาให้เป็นป่าและสถานที่ในประเทศไทยยังไม่ใช่ว่า

ที่แสดงให้เห็นถึงความป็นอัจฉริยะที่แท้จริงของพนมเทียน สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงอัจฉริยะภาพของพนมเทียนมากที่สุดในเรื่องของฉากคือการเปลี่ยนความเชื่อทางตะวันตกให้เป็นความเชื่อทางตะวันออกได้อย่างมีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน สถานที่สำคัญที่ปรากฏอยู่ใน *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เป็นสถานที่ซึ่งแสดงออกถึงความเชื่อทางศาสนาคริสต์ สถานที่สำคัญนั้นได้แก่ขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอน เทือกเขาสุไลมาน และชีบาเบรส

ภูคว่าน่าสแลนค์ซึ่งเป็นที่ตั้งขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนอยู่ในบริเวณเทือกเขาสุไลมาน (The Suliman Berg) เป็นภูเขาน้ำแข็งที่มีหิมะตกตลอดเวลา โซโลมอนและสุไลมานเป็นชื่อของบุคคลคนเดียวกัน โซโลมอนเป็นชื่อของกษัตริย์องค์หนึ่งของชาวฮิบรู ในคัมภีร์ไบเบิล The Old Testament บทที่ ๑๔ กล่าวถึงโซโลมอนว่าเป็นบุตรชายของดาวิดกับบารชีบา มีชายาหลายคน คนหนึ่งคือพระนางชีบา โซโลมอนเป็นกษัตริย์ที่ฉลาดมาก ชีบาเบรส (Sheba's breasts) เป็นชื่อของหุบเขาที่มีลักษณะเป็นรูปหน้าอกผู้หญิงหงายชูขึ้นสู่ท้องฟ้า ชีบามาจากนางบารชีบาชายากษัตริย์เศวิดและเป็นมารดาของโซโลมอนหรือเรียกอีกอย่างว่าสุไลมาน รวมความแล้วทั้งโซโลมอนหรือสุไลมานและชีบาเป็นชื่อของบุคคลสำคัญทางคริสตศาสนาที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์เก่า (The Old Testament) พนมเทียนแสดงความป็นอัจฉริยะด้วยการเปลี่ยนชื่อบุคคลสำคัญทางศาสนาคริสต์ให้เป็นชื่อบุคคลสำคัญทางศาสนาพราหมณ์ฮินดู ตั้งแต่ชื่อเรื่องจากขุมทรัพย์กษัตริย์โซโลมอนกลายเป็นเพชรพระอุมา จากเทือกเขาสุไลมานกลายเป็นเทือกเขาพระศิวะ จากชีบาเบรสกลายเป็นถันพระอุมา พระศิวะเป็นเทพเจ้าที่สำคัญหนึ่งในสามของศาสนาพราหมณ์ฮินดู มีหน้าที่ทำลายล้างสิ่งไม่ดีในโลก พระอุมาคือชายาของพระศิวะ การที่พนมเทียนเปลี่ยนชื่อเรื่องและสถานที่สำคัญจากโซโลมอนหรือสุไลมานและชีบากลายเป็นพระศิวะและอุมาเป็นการเปลี่ยนที่เหมาะสมเพราะทั้งโซโลมอน สุไลมาน ชีบา พระศิวะและพระอุมาต่างก็เป็นชื่อบุคคลสำคัญทางศาสนาเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นคนละศาสนาก็ตาม และการที่พนมเทียนเปลี่ยนชื่อสถานที่ที่เป็นเทือกเขาพระศิวะและถันพระอุมาเป็นชื่อที่มีความสัมพันธ์กันมากเพราะเป็นชื่อพระศิวะและชายาขณะชื่อสุไลมานและชีบาเป็นชื่อของแม่ลูก

จากทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วทั้งโครงเรื่อง ตัวละคร ฉากที่ปรากฏอยู่ใน *เพชรพระอุมา* แสดงให้เห็นถึงความสามารถของพนมเทียนที่ทำให้ *เพชรพระอุมา* มีลักษณะเป็นแบบฉบับของตนเอง แม้ว่าจะได้รับอิทธิพลมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ก็ตาม

๔.๒ ล่องไพร เพชรพระอุมา กับเรื่องราวการผจญภัย เรื่องลึกลับและตัวละคร

ล่องไพร เป็นนวนิยายผจญภัยที่ได้รับอิทธิพลมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* เช่นเดียวกับ

เพชรพระอุมา ลักษณะของการได้รับอิทธิพลเป็นการได้รับแรงบันดาลใจแล้วนำมาแต่งเป็นนวนิยายผจญภัย เรื่องราวการเดินทางผจญภัยของตัวละครใน ล่องไพร จะเป็นตอนๆ การเดินทางผจญภัยของตัวละครใน ล่องไพร จะแตกต่างไปจาก คิงโซโลมอนส์ไมนด์ เมื่อผู้วิจัยศึกษา ล่องไพร และ เพชรพระอุมา อย่างละเอียดแล้วพบว่านวนิยายทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกันหลายอย่าง เช่น เรื่องราวการผจญภัย และเรื่องตัวละคร

๔.๒.๑ เรื่องราวการผจญภัยของตัวละครและเรื่องลึกลับ

เรื่องลึกลับและการผจญภัยกับสัตว์ร้าย ภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นใน เพชรพระอุมา เหมือนกับเหตุการณ์หลายตอนที่เกิดขึ้นใน ล่องไพร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การเดินทางผจญภัยกับสัตว์ร้ายของตัวละครใน ล่องไพร และ เพชรพระอุมา มีหลายครั้ง และหลายครั้งที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้เหมือนกันมาก เพียงแต่รายละเอียดบางประการจะแตกต่างกันไปเช่น เรื่องราวการล่าช้าง นวนิยายเรื่อง ล่องไพร และ เพชรพระอุมา มีเหตุการณ์ที่ตัวละครต้องเผชิญหน้ากับช้างหลายครั้ง แต่เรื่องราวการล่าช้างที่ถือว่าสนุกและตื่นเต้นมากที่สุดได้แก่การล่าช้างชื่ออ้ายแปใน ล่องไพร ตอนผัดทองเหลืองคนสุดท้าย และการล่าช้างชื่ออ้ายแห้วใน เพชรพระอุมา ตอนไพรมหากาฬ

อ้ายแปและอ้ายแห้วมีลักษณะนิสัยเหมือนกันคือเป็นช้างจำโจลงที่ดุร้ายเกรและตามล่ามนุษย์ด้วยมันสมองเหนือช้างธรรมดาคอยบงการช้างบริวารให้ทำร้ายฝ่ายมนุษย์ นอกจากนี้ลักษณะการตายของช้างทั้งสองตัวนี้ยังเหมือนกันอีกคือตอนที่ช้างสองตัวนี้กำลังจะตายมีช้างลูกโจลงสองตัวจวนบ่าช้างประคองพาไปยังสุสานช้างเหมือนกัน

...ร่องรอยทุกอย่างที่อ้ายแปทิ้งไว้ ส่วนแต่แสดงว่ามันบาดเจ็บสาหัส จนไม่สามารถที่จะล้มตัวลงนอนได้ ภายในคงอันรกที่บ . ทำให้การติดตามเป็นไปด้วยความยากลำบากนั้น ทุกชั่วลมหายใจ เราคิดว่าจะได้พบซากอ้ายแปนอนหรือยืนพังกันไม้ หมดแรง หมดลมหายใจอยู่ ณ ที่หนึ่งทีใดเพียงแต่จะ ได้รับความผิดหวัง...

“ตั้งแต่เกิดมาตาเกินเพิ่งเจอกับอ้ายแปนี่แหละนาย, เป็นรายแรก มันแปลกเสียจนกระทั่งตาเกินอยากจะคิดว่ามันตายตั้งแต่ถูกปืนของนายบนสันเขาเมื่อคืน ล้มทั้งยืน แต่มันก็ยังมีมาได้...”

...ภายหลังที่ถูกเข่าลงพิจารณาตามพื้นหาดทราย ซึ่งลาดลงไปสู่ลำห้วยต้นอันเดิม

ไปด้วยรอยเท้าของอ้ายแป... ข้าพเจ้าจึงสังเกตเห็นความแตกต่างของรอยเท้าที่ปรากฏ สืบสนอยู่คอนั้นว่า นอกจากอ้ายแป ยังมีข้างตัวอื่น ๆ รวมอยู่ด้วยอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๒ ตัว... ข้าพเจ้าเข้าใจสิ่งที่คาดเกินพยายามจะอธิบายให้ข้าพเจ้าฟังอยู่ที่ว่า ตลอดเวลาที่เราดิ ดตามรอยอ้ายแปมาด้วยคิดว่ามันยังมีชีวิตอยู่ อ้ายแปถึงแก่ความตายแล้ว!...ตายแล้ว...แต่ขึ้น ได้เดินได้มีไช้เพราะกำลังใจหรือกำลังขาของมัน หากจากการประทับประคองของบริวาร ในโขลงซึ่งขนานข้าง ซ่อนนี่เองคือข้อไขที่ว่าเหตุใดจนตลอดทางอ้ายแปจึงล้มไม่ลง ... (น้อย อินทนนท์, ๒๕๔๐ค:๑๔๕-๑๕๒)

ข้อความนี้เป็นเหตุการณ์ตอนที่สັกคี่และคาดเกินออกตามรอยอ้ายแปหลังจากที่ยังมันบาดเจ็บสาหัส แล้วหนีไป ระหว่างที่ตามรอยทั้งสองรู้สึกประหลาดใจว่าทำไมอ้ายแปจึงไม่ล้มสัทที่ทั้งที่บาดเจ็บ เจียนตาย ปรากฏว่าจริงๆอ้ายแปตายแล้วแต่ที่ยังเดินอยู่ได้เป็นเพราะข้างบริวารเดินประคองขนาน ข้างอยู่อ้ายแปจึงยังไม่ล้ม

“นับเวลาจากที่มันถูกน้อยยิง มาจนกระทั่งมันผ่านที่นี่เป็นระยะเวลาประมาณ ๔-๕ ชั่วโมง เลือดมันยังไหลออกมากแบบนี้ไม่หยุด ก็น่าจะสันนิษฐานได้ว่าอาการของมันหนักเต็มที่...”

“ก็ควรจะเป็นอย่างที่คุณไชยยันต์ว่า...ผมแปลกใจเหลือเกิน ทำไมมันถึงทรหดผิด ปกติอย่างนี้ ความจริงมันควรจะไปไม่ไหวแล้ว...อาจเป็นไปได้อย่างที่แกชยาคิดครับ นั่น ก็คือไอ้แห่วงยังล้มไม่ลง เพราะมีบริวารของมันสองตัวคอยแซงขนานประคองประคองอยู่ มันช่วยกันพาจำโขลงของมันไป มันผ่านถ้ำนี้เข้ามาเพียงสามตัวเท่านั้น ไอ้แห่วงตัวการกับ ข้างบริวารอีกสองตัว...”

...ความขาวโพลนเป็นประกายยามเมื่อกระทบลำไฟ คือแห่งอำนมหิมางอน แผลม เจ้าของร่างยักษ์ปักหลั่นราวกับสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์นั้น ยืนตระหง่านอยู่ในซอกโขด หินริมปากทางที่ทุกคน โผล่ผ่านเข้ามา...ไอ้แห่วงพญาชสารร้าย ยืนตะมึนค้ำอยู่เหนือร่าง ของกลุ่มมนุษย์ที่กำลังล้มกลิ้งอยู่ในขณะนี้...วงของมันห้อยตกเป็นเส้นตรงตั้งฉากกับพื้น ไม่ได้เคลื่อนไหวแม้แต่สักนิด...ดวงตาทั้งสองเบิก โพลงจ้องนึ่งสวนลำแสงไฟมายังมนุษย์ ราวกับแก้วสะท้อนแสง...

“...อ้ายแห่วงดับลงด้วยกระสุนที่เธอยิงส่งเขชนั่นแหละ มันเป็นกระสุนนัด ฉกรรจ์ทีเดียว หลักฐานก็เห็นอยู่นี้แล้ว เพียงแต่ว่ามัน ไม่ได้ล้มทันทีอยู่กับที่เท่านั้น มันผละ

หนีมาได้แล้วขอขอนมาหลบยีนตายอยู่ที่นี้เพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหว บริวารของมัน
สองตัวช่วยกันประคองมันเข้ามาไว้ในนี้...” (พนมเทียน, ๒๕๓๓: ๕๓๐-๕๓๑)

เหตุการณ์นี้เป็นเรื่องราวตอนที่คารินยิงไอ้แห้วถูกโดยบังเอิญแล้วมันหนีไปได้ รพินทร์ คาริน
แงชาย ไชยยันต์ และเสี้ยมตามรอยไอ้แห้วมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งพบว่าไอ้แห้วถูกข้างลูกโจลงสองตัว
เดินมาบข้างประคองมายืนตายอยู่ในถ้ำแห่งนี้

ลักษณะของอ้ายแปและอ้ายแห้วเหมือนกันแทบจะทุกเรื่องทั้งในเรื่องของลักษณะนิสัยที่
ดูร้ายตามรั้วความและฆ่าพวกมนุษย์ ความเจ้าเล่ห์เพทุบาย เมื่อถูกยิงอาการสาหัสยังมีข้างบริวาร
เดินมาบข้างประคองเหมือนกันซึ่งสร้างความงุนงงให้กับตัวละครทั้งสองเรื่องที่ตามรอยมันมาว่า
ทำไมข้างร้ายจึงไม่ล้มเสียที

การเผชิญหน้ากับสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์ก็เป็นอีกเรื่องราวหนึ่งที่น่าสนใจ สัตว์ยุคดึกดำบรรพ์
ที่ปรากฏในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้มีหลายชนิด แต่ลักษณะการปรากฏตัวจะแตกต่างกัน สัตว์ยุค
ดึกดำบรรพ์ที่ปรากฏใน *ล่องไพร* ได้แก่ ไคโนเสาร์ แมมมอธและเสือ ไคโนเสาร์ปรากฏขึ้นใน
ตอนจามเทวี เมื่อศักดิ์และศกดินเดินทางไปจามนคร ที่ปากทางเข้าจามนครมีหนองน้ำขนาดใหญ่
ที่หนองน้ำแห่งนั้นมีไคโนเสาร์อาศัยอยู่ ไคโนเสาร์ตัวนั้นพยายามทำร้ายศักดิ์และพรรคพวกเพื่อจับ
กินเป็นอาหารแต่สุดท้ายศักดิ์ยิงไคโนเสาร์โดนเข้าที่ตาทำให้มันตาย เสือและแมมมอธปรากฏขึ้น
ในตอนเสือกึ่งพุทธกาล เป็นเรื่องราวตอนที่ศักดิ์สืบหาความจริงเกี่ยวกับเสือประหลาดที่มีแสง
ฟอสฟอรัสติดอยู่ตามลำตัว ระหว่างที่กำลังตามเสือประหลาดอยู่นั้นศักดิ์และพรรคพวกพลัดหลง
เข้าไปในยุคโบราณพบมนุษย์ปักกิ่งและข้างแมมมอธก่อนที่จะกลับเข้ามาในสมัยปัจจุบัน

เพชรพระอุมา ตอนป่าโลกล้านปีเป็นเรื่องราวตอนที่รพินทร์นำคณะเดินทางเดินพลัดหลง
เข้าไปในสมัยโบราณที่ไคโนเสาร์ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งหมดพบไคโนเสาร์หลายพันธุ์ทั้งที่ดูร้ายและไม่
อีกทั้งสัตว์ป่ายุคดึกดำบรรพ์มากมายเช่นนกอินทรีโบราณ ในบรรดาสัตว์ยุคโบราณเหล่านั้นมี
ไคโนเสาร์อยู่ตัวหนึ่งคอยตามฆ่าตัวละครและสุดท้ายรพินทร์และแงชายใช้ระเบิดติดขลุ่ยยิงไป
ระเบิดที่ตัวไคโนเสาร์แรงอัดทำให้ไคโนเสาร์ตาย จากนั้นทุกคนเดินทางต่อไปจนพบกับเหล่า
มนุษย์วานร

ลักษณะการปรากฏตัวของสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์ในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ไม่เหมือนกัน สัตว์
ยุคดึกดำบรรพ์ใน *ล่องไพร* จะปรากฏคนละตอน ไคโนเสาร์ที่อยู่ในตอนจามเทวี เป็นการดำรงชีวิต
อยู่เหมือนปกติขึ้นไปเมื่อหิวก็ขึ้นมาหาอาหารกิน เสือประหลาดและแมมมอธอยู่ในตอนเสือกึ่ง

พุทธกาล เสือประหลาดเป็นสัตว์สมัยโบราณที่หลุดเข้ามาในสมัยปัจจุบัน ศักดิ์และพรรคพวกตามล่าเสือด่วนนั้นจนพลัดหลงเข้าไปในสมัยโบราณและพบกับมนุษย์ปีศาจและช่างแมมมอธการพลัดหลงเข้าไปมีลักษณะเกี่ยวข้องกับการเสื่อมซ้อนของเวลา สัตว์ยุคดึกดำบรรพ์ใน *เพชรพระอุมา* ปรากฏตัวอยู่ในตอนเดียวกันคือตอนป่าโลกล้านปี การที่ตัวละครใน *เพชรพระอุมา* พบสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์เหล่านี้เป็นเพราะระหว่างที่ตัวละครเดินทางผ่านดินแดนแห่งนั้นได้เกิดปรากฏการณ์การเสื่อมซ้อนของเวลาเหมือนกับที่เกิดขึ้นใน *ล่องไพร* สัตว์เหล่านี้มีชีวิตอยู่คาบเกี่ยวแค่บังเอิญเวลาในอดีตค้นย้อนมาอยู่ในปัจจุบันฝ่ายมนุษย์จึงพลัดหลงเข้าไปพบพวกมัน เมื่อผ่านพ้นเวลานั้นทุกอย่างก็กลับสู่สภาพปกติ

การที่นวนิยายทั้งสองเรื่องนี้กล่าวถึงสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์โดยเฉพาะไดโนเสาร์เหมือนกัน จึงอาจจะเป็นไปได้ว่าพจนมเทียนได้รับอิทธิพลในเรื่องของสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์มาจาก *ล่องไพร* ด้วยลักษณะการได้รับอิทธิพลจะเป็นไปในรูปของการนำความคิดเรื่องสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์มาแล้วแต่งให้เป็นเรื่องราวตอนหนึ่งใน *เพชรพระอุมา* โดยอาศัยความรู้ทางวิทยาศาสตร์ในเรื่องของสัตว์ยุคสมัยโบราณและการเสื่อมซ้อนของเวลาเข้ามาผสม ทำให้เรื่องราวของไดโนเสาร์และสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์ที่ปรากฏใน *เพชรพระอุมา* มีเนื้อหาสาระตื่นเต้นสมจริงและมากกว่าที่ปรากฏอยู่ใน *ล่องไพร*

นอกจากเรื่องการล่าช่างและสัตว์ยุคดึกดำบรรพ์อย่างไดโนเสาร์ที่มีอยู่ *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* เหมือนกันแล้ว ยังมีเรื่องราวอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ซึ่งในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้มีเหมือนกันอีก เช่น มีตัวละครถูกงูใหญ่รัดตัวจนเกือบเสียชีวิตเหมือนกันทั้งใน *ล่องไพร* และใน *เพชรพระอุมา* กองทัพหนูและกองทัพลิงใน *ล่องไพร* หรือ กองทัพลิงและกองทัพหมาป่าใน *เพชรพระอุมา* การล่ากระทิงใน *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* ภัยจากเสือสมิงจาก *ล่องไพร* ตอนมนุษย์นาคา แคนสมิงและหุบผามฤตยู ภัยจากงูยักษ์ใน *ล่องไพร* ตอนเทวรูปชาวอินคา และจาก *เพชรพระอุมา* ตอนคงมรณะ เป็นต้น

ภัยธรรมชาติเป็นสิ่งที่ในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้มีเหมือนกัน ตัวละครจากทั้งสองเรื่องประสบอันตรายจากภัยธรรมชาติชนิดต่างๆเหมือนกัน ได้แก่ภัยจากน้ำป่ามีเหตุการณ์ที่ตัวละครเจอน้ำป่าพลัดหลงกันต้องเดินทางตามหากัน ภัยจากดอกไม้กินคนซึ่งเป็นเรื่องราวที่ตัวละครจากนวนิยายทั้งสองเรื่องหลงเข้าไปในดงดอกไม้กินคนและเกือบจะถูกดอกไม้กินคนกินแต่ด้วยความสามัคคีทุกคนจึงปลอดภัยจากอันตรายต่างๆเหล่านั้น และภัยจากไฟป่า เป็นต้น

เรื่องลึกลับเหลือเชื่อที่ปรากฏใน *ล่องไพร* มีหลายอย่างที่ปรากฏอยู่ใน *เพชรพระอุมา* เช่น

เสื่อสมิงเรื่องราวของคนที่แปลงเป็นเสื่อ และเสื่อแปลงเป็นคน เรื่องราวของผีก็องกอยที่ปรากฏใน *ล่องไพร* ตอนอ้ายเก และ *เพชรพระอุมา* ตอนจอมผีดิบมันตรัยและอาถรรพ์นันทรานคร การเผชิญหน้ากับชนเผ่านาคาจิริมุขยักินคนใน *ล่องไพร* ตอน มนุษย์นาคา และชนเผ่าสาบเขียวใน *เพชรพระอุมา* ตอนไพรมหากาฬ

๔.๒.๒ ตัวละคร

ตัวละครสำคัญจาก *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* ที่มีลักษณะคล้ายกันมากได้แก่คารินและวัลลภา มาเรียฮ็อฟฟ์มันและไมราสมิท

คารินเป็นตัวละครที่เป็นนางเอกของ *เพชรพระอุมา* และเป็นตัวละครตัวหนึ่งที่ทำให้ *เพชรพระอุมา* ต่างจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* คารินเป็นตัวละครกลุ่มนายจ้าง อายุ ๒๐ กว่าปี เป็นตัวละครที่มีฝีมือด้านยิงปืนเป็นสัณเฑาะพ์มือหนึ่ง เป็นผู้ที่ทำให้ตัวละครตกลงใจออกติดตามค้นหาผู้ที่หายสาบสูญ ลักษณะเด่นนี้มีส่วนคล้ายกับลักษณะของวัลลภาจาก *ล่องไพร* ตอนเจ้าป่า วัลลภาเป็นหญิงสาวที่มีอายุ ๒๐ กว่าปี เป็นบุตรสาวของพระพิสนธิ์วิทยาศาสตร์ที่หายสาบสูญและเป็นแพทย์ที่มีฝีมือยิงปืนพอสมควร เมื่อ *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ไม่มีนางเอก พนมเทียนจึงต้องสร้างตัวละครคารินขึ้นมาเองจากจินตนาการของตน

มาเรีย ฮ็อฟฟ์มัน เป็นหนึ่งในตัวละครกลุ่มนายจ้างใน *เพชรพระอุมา* ซึ่งเข้าร่วมเดินทางไปกับตัวละครอื่นๆตั้งแต่ปลายตอนไพรมหากาฬ มาเรียเป็นลูกครึ่งฝรั่งเศสเยอรมันยิงปืนล่าสัตว์และแกะรอยเก่งเหมือนกับเป็นพรานคนหนึ่ง มาเรียเดินทางมาศึกษาธรรมชาติพร้อมกับสามีคือ ดร.ฮ็อฟฟ์มัน เมื่อทั้งคู่มาพบขณะเดินทางและดร.ฮ็อฟฟ์มันถูกพวกสาบเขียวฆ่าตาย มาเรียจึงเดินทางไปที่อกเขาพระศิวกับคนอื่นๆ ลักษณะบางประการของมาเรียคล้ายกับไมรา สมิท หนึ่งในตัวละครกลุ่มนายจ้างของนวนิยายชุด *ล่องไพร* ไมราเป็นนักมานุษยศาสตร์ที่มีฝีมือในการยิงปืนเดินป่าและล่าสัตว์ เธอและสามีดร.สมิทขอร้องศักดิ์สุริยันให้เป็นพรานนำทางเธอและสามีไปศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวนาคาเซียมิในตอนมนุษย์นาคา และร่วมเดินทางผจญภัยกับศักดิ์เรื่องและคาเกินในตอนเทวรูปชาวอินคา และตอนวิมานฉิมพลี

การที่ตัวละครคารินกับวัลลภา และมาเรียกับไมราเหมือนกันจึงเป็นไปได้ที่พนมเทียนอาจจะเคยอ่าน *ล่องไพร* ตอนที่ตัวละครตัวนี้อยู่ เมื่อตนเองต้องสร้างตัวละครตัวนี้ขึ้นมาจึงมีลักษณะบางประการของตัวละครที่เคยอ่านมาจาก *ล่องไพร* แฝงอยู่โดยไม่ตั้งใจ แม้ว่าพนมเทียนจะกล่าวว่าเขาสร้างคารินขึ้นมาจากจินตนาการ และสร้างมาเรียขึ้นมาโดยจำลองบุคลิกลักษณะมา

จากผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมาเรียอาซึ่งพนมเทียนเรียกว่าพี่สาวก็ตาม(ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ, สัมภาษณ์, ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑)

เมื่อเทียบเหตุการณ์การผจญภัยของตัวละครทั้งสองเรื่องนี้แล้วพบว่า การผจญภัยของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* เหมือนกับ *ล่องไพร* หลายประการ จึงเป็นไปได้ที่พนมเทียนจะได้รับอิทธิพลในเรื่องการผจญภัยและเรื่องลึกลับต่างๆมาจาก *ล่องไพร* เหมือนกับที่รับอิทธิพลด้านโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และบทสนทนาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* หรืออาจจะเป็นไปได้ที่ *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* มีเรื่องราวบางอย่างเหมือนกัน เป็นเพราะผู้ประพันธ์คือมาลัย ชูพินิจ และฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิเป็นนักนิยายไพโรออกล่าสัตว์ผจญภัยในป่าลึก มีความชำนาญจนเรียกได้ว่าเป็นพรานคนหนึ่งเหมือนกัน ทำให้มีเรื่องราวการผจญภัยในป่าและเรื่องลึกลับเหมือนกัน เพราะเวลาเข้าป่าล่าสัตว์พอถึงเวลากลางคืนพรานเก่าแก่จะเล่าเกร็ดต่างๆข้างกองไฟให้ฟัง เกร็ดต่างๆเหล่านั้นพนมเทียนเรียกว่านิทานข้างกองไฟ ได้แก่เรื่องเสือสมิง ชนเผ่ากินคน ผีถ้ำกอย ผีโขมดคง รุกข์ เป็นต้น ทั้งมาลัย ชูพินิจ และฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิกงจะเคยได้ฟังนิทานเหล่านั้นและคิดว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจจะชอบเรื่องราวเหล่านี้ด้วยจึงนำเรื่องที่เคยพบหรือเคยได้ยินมาเวลาเข้าป่าล่าสัตว์มาใส่ไว้ในนวนิยายผจญภัยในป่าของตนเอง เรื่องราวการผจญภัยและเรื่องลึกลับที่เกิดขึ้นกับคณะเดินทางในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้จึงเหมือนกันหลายเหตุการณ์ เรื่องราวการผจญภัยและเรื่องลึกลับที่ปรากฏคล้ายคลึงกันหลายเหตุการณ์ใน *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* เป็นการแสดงให้เห็นลักษณะของนวนิยายไทยที่มักจะแฝงเรื่องราวลึกลับ เรื่องเหลือเชื่อ ผีศาจ วิญญาณ ซึ่งลักษณะนี้ทำให้ *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* แตกต่างไปจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ที่มุ่งเน้นเรื่องราวการเดินทางผจญภัยแต่เพียงอย่างเดียว มักจะทำให้ผู้อ่านชาวไทยที่ชอบเรื่องราวลึกลับตื่นเต้นและเคยอ่านนวนิยายผจญภัยทั้งสามเรื่องนี้รู้สึกว่าการผจญภัยของตัวละครใน *ล่องไพร* และ *เพชรพระอุมา* สนุกสนานตื่นเต้น และน่าติดตามกว่า *คิงโซโลมอนส์ไมนส์*

พนมเทียนจะได้รับอิทธิพลมาจาก *ล่องไพร* ของน้อย อินทนนท์เหมือนกับที่รับอิทธิพลมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* ของเซอร์ไรเดอร์แฮกการ์ดจริงหรือไม่ไม่ใช่ว่าเรื่องสำคัญอะไร สิ่งที่สำคัญและน่าสนใจคือลักษณะเฉพาะที่มีอยู่ใน *เพชรพระอุมา* รายละเอียดต่างๆในเรื่องเป็นสิ่งที่เกิดจากอรรถิยภาพของพนมเทียน เพราะไม่ว่าเรื่องราวส่วนหนึ่งของ *เพชรพระอุมา* จะมาจาก *ล่องไพร* เหมือนกับที่พนมเทียนได้รับอิทธิพลมาจาก *คิงโซโลมอนส์ไมนส์* หรือไม่ แต่สิ่งที่เป็นความจริงอย่างแน่นอนคือรายละเอียดส่วนหนึ่งของ *เพชรพระอุมา* พนมเทียนได้สร้างสรรค์ขึ้นมาจากประสบการณ์ ความรู้ ความชำนาญของตน ซึ่งทำให้เรื่องราวการผจญภัยของตัวละครใน *เพชรพระอุมา* มีความสนุกสนานมากกว่านวนิยายที่เป็นต้นแบบและมีแบบฉบับเป็นของพนมเทียนเอง ซึ่งมีนักประพันธ์น้อยคนที่สามารถทำได้เช่นนี้

จากประวัติศาสตร์ของวงการวรรณกรรมที่ผ่านมาการที่ผู้แต่งวรรณกรรมเรื่องหนึ่งได้รับอิทธิพลในการสร้างสรรค์งานมาจากวรรณกรรมอีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องปกติ ผู้แต่งวรรณกรรมในปัจจุบันเป็นผู้ที่ถ่ายทอดอิทธิพลของวรรณกรรมยุคเก่ามาสู่ยุคปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากการที่อิทธิพลของวรรณกรรมกรีกโรมันยังคงมีอยู่เสมอ ในสมัยคลาสสิกมีตำนานเรื่องแอนติโกนีในปัจจุบันก็ยังมีผู้ประพันธ์ยุคนี้นำตำนานเรื่องแอนติโกนีมาแต่งเป็นบทละคร หรือจะเห็นได้จากการที่วรรณกรรมไทยมีอิทธิพลของวรรณคดีอินเดียแฝงอยู่ เป็นต้น ลักษณะเหล่านี้เราเรียกว่าการถ่ายทอดขนบทางวรรณกรรม ดังนั้นการที่นักเขียนคนหนึ่งได้รับอิทธิพลในการสร้างสรรค์วรรณกรรมมาจากนักเขียนอีกคนหนึ่งจะเป็นยุคสมัยเดียวกันหรือต่างสมัยกันก็ตามไม่ใช่เรื่องที่ผิดปกติแต่อย่างใด หากว่าการได้รับอิทธิพลนั้นเป็นการรับอิทธิพลแบบสร้างสรรค์ เมื่อรับอิทธิพลมาจากนักเขียนคนอื่น ๆ แล้วก็นำมาดัดแปลงสร้างสรรค์ต่อไป เพราะฉะนั้นการที่พนมเทียนประพันธ์นวนิยายเรื่อง *เพชรพระอุมา* ขึ้นมาโดยได้รับอิทธิพลมาจากวรรณกรรมตะวันตกเรื่อง *ดิ้งโซโลมอนส์ไมนส์* ของเซอร์ไรเคอร์เฮกการ์ดจึงไม่ใช่เรื่องใหม่ และเมื่อนำอิทธิพลต่างๆเหล่านั้นมาแล้ว พนมเทียนยังประสมประสานอิทธิพลต่างๆเหล่านั้นเข้ากับประสบการณ์และความรู้ในด้านต่างๆของตนเอง เป็นการรับอิทธิพลมาแล้วสร้างสรรค์เพิ่มเติมจนกระทั่ง *เพชรพระอุมา* มีลักษณะเป็นแบบฉบับของพนมเทียนเองจนเหมือนกับไม่ได้รับอิทธิพลมาจากวรรณกรรมเรื่องอื่นๆ จากความสามารถนี้ผู้วิจัยมีความคิดว่าพนมเทียนเป็นนักเขียนที่มีอัจฉริยภาพและความสามารถสูงที่สุดคนหนึ่งในวงการวรรณกรรมของไทยที่ผู้อ่านควรชื่นชมและยกย่อง และเหมาะสมอย่างยิ่งที่พนมเทียนได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๐ สาขาวรรณศิลป์